SVOBODA СВОБОДА
UKRAINIAN DAILY УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

Пам'ятаймо про Україну!

VOL. CI. No. 121. JERSEY CITY and NEW YORK, TUESDAY, JUNE 28, 1994. CENTS 25 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ВІВТОРОК, 28-го ЧЕРВНЯ 1994. Ч. 121. РІК CI.

НА ВИБОРАХ ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ ПОПЕРЕДУ ЙДУТЬ Л. КРАВЧУК І Л. КУЧМА

Київ (УНІАР). Тут у неділю, 26-го червня відбувся перший етап виборів Президента України. Участь громадян у виборах була досить активна. Як повідомили в Центральній виборчій комісії, за станом на 4-ту годину уже проголосували: в Тернопільській обл. — 70.4 відс., Закарпатській — 56.8, Одеській — 43.1, Херсонській — 54.5, Вінницькій — 63.4, в Республіці Крим — 52 відс., в Чернігівській обл. — 66, Запорізькій — 52.6, Миколаївській — 56.3, Луганській — 56.3, Житомирській — 65, Черкаській — 65.7, Кіровоградській — 60, Волинській — 64.2, Хмельницькій — 68.1, Сумській — 58.5, Донецькій — 52, Чернівецькій — 66.5, Івано-Франківській — 67.3, Рівненській — 67.5, Київській — 59, Дніпропетровській — 54.1, Харківській — 51.9, Полтавській — 67.3, Львівській — 54.3, у Києві — 41.6, у Севастополі — 56 відсотків виборців.

Леонід Кравчук

Леонід Кучма

Володимир Лановий

За попередніми підрахунками, Леонід Кравчук на першому місці за числом голосів у Тернопільській, Київській, Чернівецькій, Львівській, Харківській, Рівненській областях. Леонід Кучма випередив Л. Кравчука в Одеській, Миколаївській, Дніпропетровській, у м. Полтаві, Чернігові, Луганському, Донеччині. На третьому місці майже в усіх областях — Володимир Лановий.

Наприклад, на Донбасі, Л. Кучма дістав 35.6 відс. голосів, а Л. Кравчук лише 10.5 відс., Олександер Мороз — 5.9, В. Лановий — 4.6 відс. Зате в Івано-Франківській области Л. Кравчук зібрав 80 відс. голосів, а на другому місці — В. Лановий, на третьому Л. Кучма.

У Криму Л. Кучма зібрав 83 відс. голосів, а Л. Кравчук 7.5, далі йде В. Лановий, який зібрав 3.5 відс. голосів виборців. У Севастополі теж 81 відс. дістав Л. Кучма, 9.5 відс. Л. Кравчук і 7.5 В. Лановий.

Україна виходить на італійський ринок

Київ (УНІАР). — Тут 22-го червня відбулася пресова конференція, присвячена підсумкам Міжнародної виставки „Італія — Україна-94", на якій відбулася презентація досягнень української промисловости, технології тощо.

У виставочному комплексі „Ла Фієра" італійського міста Болонья, де щороку відбуваються Міжнародні ярмарки з участю 30-ох країн світу, з 4 по 13 червня відвідувачі мали змогу ознайомитися з науковими досягненнями України. Близько 80 українських підприємства і фірм привезли свою продукцію на цю престижну Міжнародну виставку. Український павільйон відвідали майже 15,000 підприємців Італії. Найбільше їх зацікавила продукція виробничих об'єднань „Арсенал", „Білоцерківщина", заводу ім. Малишева, асоціяції „Укрконоплепром", Київської та Харківської ювелірних фабрик, а також українських кондитерських фабрик. Переважна кількість підприємств, що взяли участь у виставці-ярмарку, є державні. Проте, приватна юридична фірма „Проксен" та „Центр ділового співробітництва" теж були в центрі уваги італійців.

Як зазначив президент Акціонерного Товариства „Торговий Дім України — Америка" Олександер Пашкевич, „головним нашим недоліком було те, що не маючи досвіду участи у таких ярмарках, ми взяли з собою мало продукції".

Київський Будинок моделей „Хрещатик" щоденно демонстрував нові моделі на виставці. В Україну всі учасники виставки повернулися з почесними дипломами Болонського ярмарку.

Захід турбується долею України

Київ. — Щоденник „Ню Йорк Таймс" з неділі, 26-го червня, помістив статтю свого кореспондента Стівена Ерлянґера, де розглядається настрій українців, які голосують на президента України. Як і можна було сподіватися, автор починає свою статтю з негативних тверджень про Україну, її економіку, яку вважає найгіршою з усіх країн колишнього СССР, та про валюту, що є зовсім безвартісною. Далі, щоб надати пікатности своєму писанню, говорить про щораз більший розподіл-непорозуміння між східніми і західніми областями України, а кримські непорозуміння уважає непотрібними суперечками за неважливі речі.

З таким вступом читач ледве чи може збагнути дійсний стан політичних і економічних проблем України. У дальшому ході статті автор вже намагається бути більш об'єктивним, коли пише про обидвох кандидатів, які на його думку, будуть змагатися за президентськи крісло — теперішнього президента України Леоніда Кравчука і колишнього прем'єр-міністра, відповідального за економіку, Леоніда Кучму. Він згадує також про те, що є сімох кандидатів, але крім двох вищезгаданих, називає ще тільки Олександра Мороза. Кучмі С. Ерлянґер приписує хотіння швидких економічних реформ і сильніших спілкувань з Росією та того, який уважає себе українським патріотом з реальними плянами.

Коли мова йде про Л. Кравчука, то автор, хоча намагається бути об'єктивним не може цього провести в життя. Президента України він представляє чомусь як комуністичного ідеолога, який повів Україну до незалежности в 1991 році. А дальше твердить, що Президент — це кмітлива людина, яка зробила себе єдиним хоронителем громадського спокою в Україні, оминаючи питання про справи економічні та звинувачує Л. Кучму в намаганнях захитати незалежність України. Крім того в статті мова про те, що Рух і Вячеслав Чорновіл, його голова, підтримують Л. Кравчука, твердячи, що він є найбільш безпечним кандидатом.

У понеділковому числі „Ню Йорк Таймс" з 27-го червня, той же автор продовжує своє звідомлення про голосування в Україні. Тільки тут він вже подає розмови з окремими виборцями, які розповідають йому, чому саме проголосували за даного кандидата.

На думку С. Ерлянґера, українці голосують під враженнями двох найбільш для них важливих проблем — це справа убогости і страху перед громадянською війною, а всі інші проблеми є тільки побічними.

І. Олексин переобраний головою УБС

Глен Спей. — Тут на Оселі „Верховина" проходила від 20-го до 24-го червня XXIII-тя звичайна Конвенція Українського Братського Союзу, в якій взяло участь 95 делеґатів.

У висліді голосування в дні 24-го червня переобрано головою Івана Олексина.

І. Олексин

До Головного Уряду увійшли як перший заступник Анатолій Салько, другий Микола Бойчук, а третім для терену Канади обрано Петра Робака. Секретарем став Сергій Ковальчик а фінансовим секретарем-скарбником Юрій Клапіщак.

Контрольна Комісія була вибрана в такому складі: Павло Коновал, Михайло Мохнач, Уляна Стек, Михайло Цар і Михайло Родіцький.

В Україні

(З інформацій УНІАР)

КИЇВ. У Спілці письменників України відбулася серія зустрічей під загальною назвою „Письменницька Довженкіяна". Їх організувало Товариство „Оратанія", очолюване головою Селянської Демократичної Партії України Сергієм Плачиндою. Виступили відомі мистецтвознавці, критики, історики. Мета циклу — донести до широкого загалу маловідомі факти з життя Олександра Довженка, розкрити його взаємини з комуністичною системою, нові тлумачення прозових творів режисера.

КИЇВ. — Презентація нової книги Валентина Чемериса „Президент", присвяченої Президентові України Леонідові Кравчукові, відбулася у Спілці письменників України. Як зазначив автор, особу Л. Кравчука не можна оцінювати однозначно. Він прийшов до влади у важкий час, коли держава робила перші кроки до своєї незалежности і важко переоцінити те, що він зробив для своєї країни. Книга видана українським видавництвом „СВЕНАС". На презентації були письменники Юрій Мушкетик, Дмитро Павличко, Павло Мовчан, головний редактор газети „Вечірній Київ" Віталій Карпенко та інші.

ТЕРНОПІЛЬ. — Крайова Рада НРУ закликала громадян підтримати на президентських виборах Президента Леоніда Кравчука. Народний депутат Андрій Зарудний сказав, що Україна переживає тяжкі часи, якщо в Луганському, Донецькому, Запоріжжі оберуть до місцевої влади „лівих", то з'явиться ще кілька нестабільних реґіонів, на зразок Криму. Оскільки серед кандидатів на Президента найсильніші - Кравчук і Кучма, то треба голосувати за Кравчука, бо Кучма хоче приєднання до Росії.

КИЇВ. — Тут правоохоронні органи виявили підпільні друкарні, де виготовлялися фальшиві дипломи, посвідчення водіїв та інші документи. У помешканнях підозрюваних вилучено сотні зразків печаток, бланків документів, металеві та полімерні кліше, шрифти, копілювальну машину, вогнепальну зброю та боєприпаси. Затримано 10 осіб, які виготовляли та поширювали фальшивки. Минулого року близько 200 осіб проходили у справі підроблених проїзних документів на міському транспорті. Фальшифі дипломи про вищу освіту на „чорному ринку" продавалися за 300 дол.

Росія намагається знову стати імперією

Москва. — У відомому щоденнику „Волл Стріт Джорнал" з середи, 22-го червня, надруковано статтю Тереси Рафаєл, редактора европейської сторінки газети, яку вона написала, базуючись на розмові з міністром закордонних справ Росії Андреєм Козиревим. Стаття називається „Росія: новий імперіялізм" і в ній авторка дуже влучно та правдиво висвітлює наміри і стремління російського імперіялізму в новому забарвленні. А. Козирев цілком відкрито говорить, що він є інструментом Москви в її зусиллях знову поширити діяпазон своїх впливів і не тільки на країни колишнього СССР.

Ба, щобільше, вже й нове назовництво ці московські наміри собі присвоїли, тепер це буде знане як „Єльцинсько—Козиревська стратегія", яку він пояснює як „створення добросусідських відносин з країнами колишнього СССР, з найбільш можливою дозою політичної, економічної, культурної та людської співдружньої інтеґрації. Маю на увазі на базі добровільности". Це кінцеве речення додає, як пізню думку, бо може загнався таки задалеко. Але відчувається, що зовсім ні, він цілком ясно виклав наміри їхньої стратегії без будь-яких прикрас, за винятком отого короткого речення.

Авторка пояснює, що з 30 російськими військовими базами, розкиненими по всіх країнах колишнього СССР, А. Козиреву важко доводиться переконати своїх критиків у „добровільности". Тоді А. Козирев вміло переходить до того, як не правильно всі розуміють Росію, наприклад, каже: „У Прибалтиці говорять про російські війська, але Росія туди військ не посилала, це ж війська СССР, які ми одідичили". А тоді свої власні слова вживає, як засіб для того, щоб переконати світ, що Росія насправді стала „стабілізатором" бо хто знає, що могли б затіяти військовики Совєтської армії, якби Росія не несла відповідальности за них. І тут же переконує співрозмовника, що російські війська, розташовані в Грузії та Абхазії, виконують миротворчу службу, але, каже авторка, розуміння Росією миротворчої служби є зовсім іншим від того, як це розуміє Захід чи Організація Об'єднаних Націй. Для прикладу зазначує сама кореспондентка, що з тим своїм розумінням „миротворчої служби" Совєтська армія в Другій світовій війні загарбала цілу Центральну Европу.

З розмови авторка статті винесла враження, що А. Козирев уважає себе людиною місії, якій припало завдання переконати Захід, що Росія не є їм загрозою та в той сам час довести росіянам, що його політика поверне їм їх втрачену гордість, а для Росії статус великої потуги.

Ще багато інших думок висловив А. Козирев у розмові з авторкою статті, включно з порадами для президента Билла Клінтона в справі Боснії та Північної Кореї. Одначе найбільш яскрава картина цієї розмови це „Єльцинсько—Козиревська" доктрина, тобто прийняття всіх „добровільно" у могутні обійми Росії.

Закінчує свою статтю Тереса Рафаєл думкою, що „досі ніхто не наважується запитати, що станеться, коли країни колишнього СССР — теперішні незалежні держави — скажуть, що не зацікавлені у вищенаведеній доктрині.

В Білорусі відбудеться друга рунда виборів

Мінськ. — Минулого тижня в Білорусі відбулися президентські вибори. Найбільше голосів, понад 45 відсотків, дістав популіст Олександер Лукашенко, якого спостерігачі називають „білоруським Жириновським". Він виступав проти ратифікації біловежської угоди про розпад Совєтського Союзу і заснування Співдружности Незалежних Держав.

Другим головним претендентом є прем'єр-міністер Вячеслав Кебич. Його передвиборна програма подібна до програми колишнього українського прем'єра Леоніда Кучми — вони обидва орієнтуються на поновлення московського панування. За В. Кебича проголосувало до 17 відсотків голосів. Відразу за ним іде лідер білоруського Народного фронту Зенон Позняк, а далі — колишній голова Верховної Ради Станіслав Шушкевич і провідник комуністів Василь Новіков.

Оскільки ніхто не зібрав абсолютної більшости голосів, то білорусам належить взяти участь у другій рунді виборів. Виглядає, що В. Кебич вже ні за яких обставин не зможе наздогнати О. Лукашенка, хоч російські керівники — президент Боріс Єльцин і прем'єр-міністер Віктор Черномирдін поквапилися продемонструвати підтримку В. Кебичеві.

Відбулася Реґіональна конференція СКУ в Европі

Варшава (Н. К.). — 18—19-го червня ц. р. тут проходила Реґіональна конференція членів Президії та Секретаріяту Світового Конгресу Українців. В ній взяли участь: Дмитро Ціпивник — президент СКУ (Канада); Іван Драч — голова Української Всесвітньої Координаційної Ради (Україна); Ярослав Соколик — генеральний секретар СКУ (Канада); Омелян Коваль — голова Европейського Конґресу Українців та голова Головної Ради Українських Організацій в Бельгії; Левко Довгович — перший заступник голови Европейського Конґресу Українців, представник Координаційної Ради Українських Організацій Словаччини та голова Пластової організації Словаччини; Любомир Мазур — голова Союзу Українців у Великобританії; Святомир Фостун — голова Об'єднання колишніх Вояків Українців у Великобританії, літератор; Олександер Руденко-Десняк — голова Об'єднання Українців у Росії; Ольга Гордянська — голова Українського Земляцтва в Естонії; Лідія Кравченко — представник Об'єднання Українців у Латвії, директор української школи в Ризі; Людмила Жильцова — голова Громади Українців у Литві; Семен Сакач — представник Союзу Українців і Русинів в Юґославії; Кирило Митрович — секретар Центрального Комітету Українських Організацій у Франції; Юрій Рейт — голова Об'єднання Українців у Польщі; Мирослав Чех — посол до сейму РП; Степан Заброварний — заступник голови ОУП, голова Комісії національної пам'яті; Володимир Мокрий — директор Фундації св. Володимира Хрестителя Руси-України у Кракові; Ярослав Грицьковян — голова Українського Вчительського Товариства в Польщі; Катерина Сіроцька — представник Світової Федерації Українських Жіночих Організацій, голова Союзу Українок у Польщі; Юрій Гаврилюк — представник Союзу Українців Підляшшя; Юрій Місіюк — керівник українських передач Білостоцького радіо.

Гостями конференції були: Геннадій Удовенко — амбасадор України в Польщі; о. Василь Медвіт — Владика Греко-Католицької Церкви, Львівський єпископ-номінант; о. Петро Кушка — парох греко-католицької церкви ОО. Василіян у Варшаві; Міхал Яґелло — віцеміністер культури Польщі; Богдан Борусевич — посол до сейму РП, голова Польсько-української міжпарляментарної групи; Ґжеґож Шмідт — представник президентського комітету; Олександер Урбан — перший секретар амбасади України в Польщі; Володимир Яценківський — другий секретар амбасади України в Польщі.

Метою Конференції було обговорення проблем українських громад в Европі та узгодження напрямків спільної діяльности у допомозі Україні. Дводенна нарада дозволила ознайомитися із ситуацією українських громад в окремих европейських країнах, в яких своєрідна специфіка встановлювання організаційного життя

(Закінчення на стор. 7-ій)

Українські гімнастки здобули перемогу

САЛОНІКИ. — У цьому грецькому місті відбувся чемпіонат Европи з художньої гімнастики. Українська національна дружина, очолювана видатним тренером Альбіною Дерюгіною, зібрала найщедріший урожай нагород — шість золотих медалей.

Як повідомляється в газеті „Вечірній Київ" з 3-го червня, спочатку одеситка Олена Вітриченко, Катерина Серебрянська із Симферополя та киянка Олена Шумська перемогли у загальному заліку білоруську, болгарську і російську дружини. А вже потім розпочався справжній бенефіс лідерів, які „віддали" суперницям тільки одне „золото" — в композиції з булавами, де Серебрянська здобула третє місце.

Натомість у вправах зі стрічкою Серебрянська поділила першу нагороду з одеситкою О. Вітриченко, а в композиції з м'ячем — знову дістала першу нагороду спільно з російською гімнасткою Аміною Зариповою.

В останній день змагань героїнею стала О. Вітриченко, яка перемогла у вправах з обручем і скакалкою. Крім того, вона здобула велику срібну медаль у багатоборстві, віддаючи золоту болгарці, Марії Петровій.

Тепер на українському обрії засяяли нові спортові зірки: Олена Вітриченко і Катерина Серебрянська.

ВИСТАВКА Л. МОРОЗОВОЇ

Гантер, Н. Й. — Тут у неділю, 3-го липня, відбудеться відкриття літньої виставки творів Людмили Морозової. Збірка на фонд відбудування Михайлівського собору продовжується.

ФЕСТИВАЛЬ НА ОСЕЛІ СУМ

Елленвілл, Н. Й. — Крайова управа Спілки Української Молоді та дирекція оселі СУМ влаштовують фестиваль української музики і танцю, який проходитиме від 2-го до 4-го липня на вищезгаданій оселі. Мистецькі програми розпочнуться у суботу, 2-го липня, о год. 2-ій по полудні та о 6-ій вечора, у неділю, 3-го — о год. 5-ій по полудні на трибуні перед пам'ятником Героям. У програмі уперше на оселі братимуть участь хор „Верховина" і танцювальний гурт „Дунай" осередку СУМ в Едмонтоні, Канада, а також інші мистецькі одиниці. Програму вестиме Богдан Гаргай.

На забавах гратимуть оркестри „Бурлаки" та „Веселка" з Монтреалю, Канада. Відбудеться продаж мистецьких виробів та страв.

В АМЕРИЦІ

НЕЗВАЖАЮЧИ НА ВСЯКІ клопоти в різних Конґресових комісіях і їхні заходи компромісу щодо президентського пляну охорони здоров'я, президент Билл Клінтон у своїй промові до зібраних у Вашінґтоні керівників найбільших компаній у ЗСА ще раз підкреслив, що не змінить своєї думки в справі універсального-всеосяжного пляну охорони здоров'я. Аналітики уважають, що така заява Президента має на меті кілька політичних завдань. Найперше — це підтримати демократичну партійну єдність у Конґресі, дати знати сенатським комісіям, зокрема Фінансовій, що компромісу у всеосяжності не буде, представити Президента як того, що не міняє своєї думки та крім того представити Б. Клінтона, як єдиного оборонця середньої верстви громадян ЗСА.

У КАПІТОЛІ ЦЬОГО літа проходить посилена боротьба за одне з найбільш провідних і престижевих місць у політичному коловороті. Мова йде про боротьбу за впливову позицію провідника більшости в Сенаті ЗСА, в цьому випадку сенатора Джорджа Мічелла, який кілька місяців тому заповів свій відхід. Згадана позиція користується широкими привілеями окремого бюра поблизу сенатської палати, кожночасний вступ до Білого Дому та безмежний доступ до бажаних телевізійних виступів, а крім того велика кількість тих, які займали цю позицію, ставали в минулому президентами ЗСА або кандидували на цю найвищу позицію в країні. Тому дивним видається, що досі тільки двох сенаторів з усіх 55 демократів виявили зацікавлення — Том Дашле з Південної Дакоти та Джим Сессер з Теннесі.

У СЕРЕДУ, 22-ГО червня, на спортовому стадіоні „Роз Бовл" в каліфорнійському місті Пасадіна американська дружина копаного м'яча здобула перемогу в змаганнях за світову чашу, з дружиною Колюмбії в групі А з вислідом 2—1. Спортові аналітики кажуть, що це була найбільша перемога в історії американського копаного м'яча, щоправда не така несподівана, як перемога в 1950 році у змаганнях з Англією — батьківщиною копаного м'яча, але перемога, яка була конечною для того, щоб піднести зацікавлення цим спортом в країні.

SVOBODA СВОБОДА
UKRAINIAN DAILY — УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holydays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

Svoboda: (201) 434-0237 UNA: (201) 451-2200

Бюро УНС у Вашінгтоні: (202) 347-UNAW; (202) 347-8631 (факс)

Postmaster: Send adress changes to: "Svoboda", 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302 Tel. (201) 434-0237, (201) 434-0807, (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Передплата на рік $40.00, на півроку-$22.00, на 3 місяці-$12.00. Для членів УНСоюзу $15.00 річно. За кожну зміну адреси-$1.00. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

Статті і дописи підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріали. Незамовлені матеріали повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою.

За зміст оголошень Редакція не відповідає.

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Новий клопіт Америки з Росією

Орієнтація Америки на Росію не має у цьому році щастя. Останні вибори до російського парляменту висунули на політичному арену Росії фашистів з Владіміром Жириновським у проводі, — щоб скріпити свою позицію супроти ворожого йому парляменту — президент Росії Боріс Єльцин і його міністер закордонних справ Владімір Козирєв ставлять перешкоди Америці у різних актуальних міжнародних проблемах, — поширені розбої у Росії із стріляниною на вулицях Москви вказують на тамтешню непевну ситуацію, а тут виринула нова поважна заковика: американська розвідка виявила, що російські військові лябораторії цілої парою працюють над здобуттям хемічної зброї. Ця страхітлива зброя для масового винищування людей, разом із бактеріологічною зброєю суперниця зброї ядерної. Твердження американської розвідки потвердив російський учений, фахівець тієї ділянки Віль Мірзаянов, якого російська влада арештувала за ті його реверляції.

Очевидно, Уряд президента Клінтона зажадав виявлення Москвою правди у цій справі, тим паче, що говориться про існуючих уже в Росії 40,000 тонн випродукованого Росією трійливого ґазу. У статті на цю тему в „Ню Йорк Таймсі" з 23-го ц. м. вказується на незручну ситуацію Заходу у тій справі, бо покищо нема ще міжнародного договору, який заборонив би продукцію такої зброї. На всіх 184 існуючих у світі держав — щойно сім зголосили готовість підписати такий договір. Але це справа формальна. Сутнє питання — навіщо взагалі, Росії така страхітлива зброя і що становить собою Росія, яка відмовилася від дальшої холодної війни та підписала договори про припинення продукції ядерної зброї і про непоширення її Старт-1 і Старт-2 і тепер далі зброїться.

Фактом є, що в новітній добі Росія дотримала вірність тільки одному договорі — так званому державному договорі з Австрією, в якому погодилася відтягнути з Австрії свої окупаційні війська під час Другої світової війни в заміну за зобов'язання Австрії скасувати свою реґулярну армію та бути невтральною у всіх міжнародних конфліктах. Та , щоб не дразнити Росії — у Відні не знищили „пам'ятника ганьби" — здвигненого за російської окупації з мистецького погляду гарного пам'ятника „подяки" Австрії російській армії за „визволення" її з гітлерівського панування.

Зберігання дальше величезної армії в Росії, чи пак зберігання величезних різних родів збройних сил, можна пояснити арґументи, що демобілізація їх збільшила б безробіття і що треба б витратити масу грошей та праці над перевишколюванням тих військовиків, які, нічого іншого не вміють і ледве, чи годяться до цивільних робіт. Але ж насправді — ті збройні сили і вся та накопичена ядерна зброя і новопродукована зброя хемічна — Росії не потрібна, бо це абсурд думати про можливість якоїсь нової великої війни тієї країни, Росія, як і Україна, у порівнянні із семи найбільш упромисловленими країнами — відсталі країни. Коли в Америці скасовано різні крайові військові бази та відкликано замовлення Пентаґону в ім'я зрівноваження державного бюджету, то тут процес переставлення фабрик і майстерень на мирні потреби і перевишкіл робітників не є великою проблемою — в Росії це проблема не до розв'язання.

Безробіття у Росії сполучене з затяжною економічною кризою — напевне одна — з головних причин того масового грізного розбишацтва, яке знайшло відгук на сторінках усієї західньої преси і всіх телевізійних показів. Росія — це не Північна Корея. Америка і ввесь демократичний Захід не має реальної можливости продиктувати Росії будь-що, зокрема у ділянці зброї. Можна передбачити, що та остання історія обмежиться до запитів і відповідей та газетних статтей. Клопоти з Росією Америка матиме так довго, поки не зревідує радикально своєї східньоевропейської політики і поки не примириться з фактом, що настала нова ситуація, нова конфіґурація сил, в якій Росія не грає першої скрипки

Микола Рябчук

НІ ГОНҐ КОНҐУ, НІ БОСНІЇ

I

Наприкінці 1991 року газета „Московскіє Новості" опублікувала статтю під назвою „Крим може стати 'Гонґ Конґом' Чорного моря". Таке бадьоре твердження ґрунтувалося на експертних оцінках економічного потенціялу різних реґіонів України. Сьогодні більшість експертів багато радше порівнює Крим із потенційною „Боснією" (чи „Карабахом"), аніж з „українським Гонґ Конґом". У чому ж полягала помилка експертів чи, може, помилка київських та симферопольських політиків, які реалізували за два роки в Криму цілком інший, скажімо так, „потенціял"?

Головною причиною кримської кризи багато хто в Україні схильний вважати підбурювальну політику Росії чи, висловлюючись дипломатичніше, „політику певних російських кіл". У цьому, безумовно, є чимала доля істини, однак аж ніяк не вся істина і навіть не більша її частина.

Росія справді використовує „кримську карту" для дестабілізації становища в реґіоні, постійного тиску на „неслухняну" Україну та зміцнення тут своєї військової й політичної присутності. В цілому така політика відповідає загальній стратегії Росії, спрямованій на поновлення статусу „наддержави" та відродження неоімперського чи, принаймні, неоколоніяльного домінування у т. зв. ближньому зарубіжжі . Зрозуміло, що Україні у рамках такої стратегії відводиться особлива роля — як з огляду на її реальне економічне й геополітичне значення для Росії, так і з огляду на її мітологічну, ледь не містичну ролю в історично-державницькій свідомості росіян, у способі їхнього етнокультурного самовизначення.

Враховуючи це все, а також „упертість" українського керівництва, яке, поруч із лідерами країн Балтії, залишається єдиним на післясовєтському просторі, що не капітулювало ще перед російським натиском, — неважко збагнути, якою має бути російська стратегія й тактика щодо України. Очевидно, вона аж ніяк не може бути зорієнтована на пошук взаємоприйнятних компромісів та нормалізацію взаємин. Навпаки, вона явно передбачає постійне підживлювання старих і розпалювання нових конфліктів, постійний і всебічний тиск (пропаґандистський, дипломатичний, економічний, політичний, військовий) на слабшого й менш досвідченого в „боротьбі під килимом" сусіда. Прицьому може справді розігруватись яка-завгодно „карта" — кримська, донбаська, нафтоґазова, ракетно-ядерна, чорноморсько-фльотська, російськомовна, — за невибагливим принципом: чим гірше, тим краще.

Ніякі розумні й стійкі компроміси в такій ситуації неможливі: на будь-які українські поступки Росія, як правило, відповідає новими, ще зухвалішими вимогами — бож зацікавлена не в якихось, хай найпочесніших і найвигідніших для себе компромісах, а в остаточному виснаженні й капітуляції „партнера". (Не акуратно кинута президентом Єльциним фраза про те, що скоро, мовляв, ми Кравчука „дожмьом", — якнайкраще характеризує російську політику не лише щодо України, а й щодо всього т. зв. „ближнього зарубіжжя").

У цьому контексті ясно, що жодні переговори щодо Криму не приведуть до справді остаточного й стабільного результату, — як, зрештою, і переговори щодо Чорноморської фльоти, які точаться ось уже понад два роки. Бо Росія (чи, дипломатичніше кажучи, „певні імперські сили") не для того вклала стільки зусиль і коштів у Мєшкова з компанією, аби завершити блискучу операцію безбарвною „нічиєю" — якимнебудь ще одним договором про розподіл повноважень між Києвом і Симферополем та іншими компромісними дурницями. Два роки тому Києву пощастило провернути подібний фокус із Багровим, але той був „свій", номенклятурний, і коштував порівняно мало. Мєшков тим часом — чужий і коштує, мабуть, набагато дорожче.

Втім, незалежно від ціни, ні Багров, ні Мєшков не змогли б уже загнати назад у пляшку необачно випущеного ними джина — лютого демона шовінізму й українофобії, що панує нині в Криму. Цей джин уже проковтнув „нерішучого", недостатньо радикального М. Багрова і, скоріш за все, проковтне й Мєшкова, як тільки той перестане його підгодовувати популістськими гаслами в дусі Жириновського та байками про щасливе життя на півострові — з російським рублем, подвійним громадянством і власною державною безпекою — без проклятого Києва й ще проклятіших українців.

(Закінчення буде)

Олександер Серафин

НАПРЯМ СВІТОВОЇ ЕКОНОМІКИ

Міжнародний валютний фонд (МВФ) опублікував своє чергове „Світове економічне спостереження", 179 сторінок, із загальним підсумком, що економічна ситуація світу покращає у 1994 і 1995 роках. Подібні прогнози він робив вже останні три роки, хоча вони не сповнилися. Цим разом, одначе, є більше підстав до такого висновку, як підписання договору стосовно світової торгівлі, нижча відсоткова ставка в Західній Европі і фінансові стимули в Японії.

МВФ передбачає, що світовий валовий домашній продукт зросте на три відс. цього року і на 3,75 відс. у 1995 році. Економічна експансія, яка є тепер в процесі в Північній Америці і Великобританії, є в контрасті з дальшою повільністю в континентальній Европі і Японії. Розвинені економічно країни матимуть найкращий ріст цього і наступного року (6.0 відс.)

Загальний видобуток країн у переході з пляново до ринкової системи знову впаде в 1994 році, незважаючи на покращання у деяких країнах Центральної Европи і Прибалтики. В усіх країнах, за вийнятком кол. республік СССР, осягнено або незабаром сподіваються уже значного проґресу у зменшенні інфляції. Договір щождо світової торгівлі допоможе економічному відновленні збільшенням довір'я і стимулів в інвестиціях.

МВФ передбачає економічний ріст у ЗСА в 1994 році на 3.9 відс. і 2.6 відс. у 1995 році. Економічне відновлення у ЗСА, яке почалося дуже повільно, проходить уже від якогось часу досить агресивно і економія є тепер в експансійній фазі. Комерційні інвестиції у 1993 році збільшилися на майже 12 відс., що повинно впливати на збільшення попиту. Низька відсоткова стопа спричинилася до економічного росту. Економічна упевненість, здоровий ріст приватних інвестицій і більше споживання творять солідну підставу до економічного розширення. Наймання у виробництві збільшується і безробіття скоротиться з 6.8 відс. в 1993 році до 6.2 в 1994 році і 5.8 в 1995 році. Інфляція в ЗСА знизиться з 3 відс. в 1993 році до 2.8 відс. в 1994 році, але піднесеться до 3.2 відс. в 1995 році.

Відновлення в Европі і Японії не буде таке саме, як в Америці. Вища відсоткова стопа, безробіття і бюджетовий дефіцит обмежуватимуть витрати споживачів. Безробіття в Европейському союзі збільшилося на чотири рази від 1960 років, коли в Америці і Японії воно залишилося майже на тому самому рівні. Виглядає, що безробіття в Европі не покращає набагато, навіть з економічним видужанням, тобто воно є структурне.

Фонд передбачає такі висліди для Европейського союзу, його головних країн, Канади і Японії (у відсотках).

	Еком. ріст 1994	Еком. ріст 1995	Інфляція 1994	Інфляція 1995	Безробіття 1994	Безробіття 1995
Европейський союз	1.3	2.5	3.2	2.7	11.9	11.7
Німеччина	0.9	2.1	3.0	2.2	10.0	10.0
Франція	1.2	2.6	1.9	2.1	12.4	12.1
Італія	1.1	2.5	3.8	3.1	11.3	11.2
Великобританія	2.5	2.8	3.2	3.0	10.0	9.8
Канада	3.5	4.1	0.5	1.7	10.8	10.1
Японія	0.7	2.3	0.9	0.9	3.0	3.1

МВФ вважає, що є деякі познаки до економічної стабільности в країнах, які переходять перетворення з пляново до ринкової економіки. До цієї групи нараховує 28 країн, головно країни Центральної Европи і колишні республіки СССР. Економічне погіршення може тягнутися, якщо не буде спроби завести реформи. Постійний занепад підриває громадську підтримку навіть щирих починів. Країни Центральної Европи і Прибалтики роблять поступ.

Економічна ситуація у кол. республіках зазнала в 1993 році дальшого погіршення. Надмірні бюджетові дефіцити і відсутність монетарної контролі підвищують інфляцію, спотворюють економічні стимули і затримують конечне перетворення підприємницького сектора.

Приватизація переводиться у Росії і Киргизькій республіці. Поза ними структурні реформи є мінімальні і економічні труднощі більші. Майже у всіх нових країнах зростають нужда та випробовування для безробітних і старших віком, що підкреслює наґлу потребу реформ соціяльної системи. МВФ передбачає дальший занепад валового національного продукту в 1994 році в кол. республіках на майже 10 відс, в чому в Україні на 18 відс. Інфляція у цих країнах в 1994 році становитиме 457 відс., а в 1995 році зменшиться до 83 відс. Інфляція і бюджетний дефіцит є ще далі важливими факторами, які сприяють економічним непевностям, неефективности, зубожінню

(Закінчення на стор. 7-ій)

ЖИТТЯ І ЗНАННЯ

Редагує Лев Яцкевич

Мрія сторіч стає дійсністю

Шостого травня ц. р. королева Англії, Єлисавета II з президентом Франції, Ф. Міттераном в присутності великої кількости запрошених гостей, відкрили офіційно перший у світі підводний, залізничний тунель т. зв. Евротунель, який пов'язав острів Великобританії з европейським материком. Цей тунель, довжиною 31 миль, розташований 160 стіп під каналом Ляманш, а точно під Доверською протокою, поміж Фредгуном, біля міста Калє у Франції та Черитоном, біля міста Фолкстон ув Англії.

Насправді, цей новопрокладений тунель становить не один, але три рівнобіжні тунелі у виді металевих труб — яких два зовнішні, проміром сім метрів та один середній, проміром чотири й півметра. Кожний з цих тунелів має інше завдання та призначення. І так, крізь один більший тунель проїжджають електричні пасажирські поїзди-човники (passenger shuttles), а крізь другий, електричні вантажні поїзди-човники (goods shuttles), для перевозу автобусів та автомобілів.

Середній, найменший величиною тунель, призначений для технічних направ та евакуації людей, у випадку виходу поїзду з ладу або пожеж. З тією метою всі три тунелі пов'язані один з одним поперечними коридорами, на цілій своїй довжині.

При вході й виході з тунелю, побудовано просторі кінцеві станції („terminals"), величини 1,186 акрів, по французькій стороні, та 346 акрів по-англійській. Для перевозу автомобілів та автобусів, разом з їх водіями та пасажирами, передбачені на обох „терміналах" вантажні плятформи, при допомозі яких автоводії мають змогу завантажити, а згодом розвантажити свої автомобілі та автобуси на вантажні одно й двочердакові вагони (one and two-deck shuttle). Обидва залізничні „термінали", будуть згодом пов'язані безпосередньо з обидвома столицями Лондоном та Парижем. Час переїзду між ними, крізь новий тунель триватиме три години та 46 хвилин. Переїзд з обидвох „терміналів", крізь тунель триватиме тільки 35 хвилин.

Кожна фаза поступу починається, звичайно, від мрії. Така мрія запліднила в 1802 році ум Наполеона Бонатаря, щоб пов'язати Францію з Англією брукованим тунелем, під каналом Ляманш, освітлюваним оливними лямпами, для переїзду поштових диліжансів, поміж містами Довер ув Англії та Калє у Франції. Згідно з проєктом інж. Т. Фабіє посередині цього ж тунелю мала бути побудована висока вежа, для вентиляції тунелю та зупинок диліжансів, для виміни свіжих коней.

Слід притому мати на увазі, що в часах Наполеона технологія була в пелюшках, і такі технічні улаштування як: автомобіль, залізниця та модерні пристрої до свердлення тунелів не були ще тоді відомі. Не слід також забувати, що найдовшим залізничим тунелем світу під сучасну пору вважається „Сімплюнський тунель" в Альпійських горах, довжиною 12,5 миль, доба якого тривала 23 роки (1896—1921). В час його буріння, гаряча вода вдерлася до напів просвердленого тунелю, у висліді експлозійних детонацій, та спричинила смерть поверх 30 людей (на кілька сотень затруднених). При свердлінні „Евротунелю", яке триває приблизно п'ять років, на 15,000 людей, пов'язаних з побудовою цього тунелю, було тільки дев'ять смертних випадків.

Цей відносно низький відсоток смертних випадків, слід завдячувати купівлі та застосуванні Англо-Французької акційної спілки одинадцять супер модерних свердлових шин, з лазерно комп'ютерною контролею, кошт купівлі яких дорівнювався 90 млн. дол. Крім цього в маленькій кабіні, в середині кожної свердлової машини, сидів досвідчений свердляр, що мав можливість вгляду в дію машини. Ця свердломашина з овальними щелепами, величини проміру тунелю устаткованими „зубами" з тунґстену (сплаву вольфрамової сталі) проходила крізь найтвердші нашарування землі. Щоб забезпечити просвердлену частину тунелю перед обсувом землі та проникненням води до тунелю, після просвердлення кожних 15 стіп, спеціяльний пристрій, що становить невід'ємну частину кожної свердлової машини, впроваджував автоматично у просвердлену частину тунелю прокладний сеґмент залізної труби, завданням якої було поступове обгортання внутрішніх стіп просвердленого тунелю сталевою трубною побудовою, яка у висліді, надавала тунелі залізну форму. Крім цього, під свердловою машиною був вмонтований невеликий віз, завданням якого було забирання з тунелю свердлових машин. Незважаючи на всі початкові технологічні, психологічні та матеріяльні труднощі й вагання, „Евротунель" став дійсністю та пов'язав острів Великобританії з европейським материком.

Ми живемо всі в матеріялістичному світі прибутків і витрат. Витрати на побудову цього тунелю дорівнюються 150 більйонам дол. І, хоч немає жадного сумніву в тому, що побудова „Евротунелю" стала одним з найбільших просувів наших часів, єдиний сумнів насуває питання, чи прибуток за переїзд крізь цей тунель, у висоті, середньо 400 дол, за одноразовий переїзд, покриють поволі дуже високі витрати на його побудову.

Олександер Палаташ

БЕЗСМЕРТНА КАРПАТСЬКА СІЧ

I

Не може помилятися любляче серце. Звертайтеся до нього зі „самоочевидними" фактами, стукайте „неспростовними" раціональними арґументами — воно має свою правду, певну і ясну, і та правда не залежить від примхливих вітрів політичної коньюнктури. Відколи совєтська імперія захиталася, із Закарпаття стали надходити тривожні вістки. Старі сили, занепокоєні перспективою визволення народів, вдалися до випробуваної методи — під привабливими гаслами „демократизації" і „гласности" витягнули з пекла антиукраїнства розкольницький чинник політичного русинізму з його „ідеєю" відрубности від України.

Щодо мене, то я ніскільки не переймався з цього приводу. Я так люблю мій рідний край і мій народ, що ця любов дає мені не лише силу вірити в нього, але й можливість знати його. Весь час я думав: чи ж може так статися, щоб закарпатці відмовилися від власної самобутности, означеної такою пісенністю, поетичністю, закоханістю у Божий світ? Цим фундаментом життя, цими головними підставами душі, духу і розуму хіба не довели закарпатські русини своєї внутрішньої належности до України, своєї вірности їй?

А 92.59 відсотка голосів, відданих 1-го грудня 1991 року за незалежну Українську Державу — хіба то не доказ, що закарпатці, щойно впала чергова імперія, знову засвідчили своє кровне українство? Адже так само сталося у 1919 році, коли Всенародний Конґрес закарпатських українців у Хусті постановив возз'єднати Підкарпатську Русь з Україною. Дещо пізніше, в 1936 році, Всезакарпатський З'їзд Учителів записав у своїй резолюції, що „...підкарпатські русини є частиною українського народу, й тому всі стремління, що хочуть ділити цей відламок українського народу під Карпатами на більше собі ворожих національностей, є протиприродні, протинаукові й шкідливі". І глибоко символічне це повторення: в лютому 1939 року Українське Національне Об'єднання на виборах до Сойму Карпатської України дістало 92 відсотка голосів — ось де українське коріння першогрудневого референдуму! Хоч цілі віки тривали асиміляційні процеси, хоч впала під сильнішим ворогом Карпатська Україна, хоч і після Другої світової війни неправда продовжувала панувати на українських землях, народ мій вийшов з усіх історичних випробувань живим і зберіг свої найкращі надії. Вірш поетки-патріотки Оксани Лятуринської „Благовіщення 1939 року" звучить так актуально, ніби написаний сьогодні:

„Над Хустом сонце й голуби. Стою чуткий, дивлюся:
от чимчикує і собі на вибори бабуся.
—Куди, старесенька, куди?
—Куди й усі, і я туди!
От бачиш, синку, так раніш не подавали голос,
коли ж тепер бігцем біжила за Україну й волю.

Ось таким — людяним, працьовитим. до глибин народної душі українським — по багатьох роках розлуки всміхнулося мені моє рідне Закарпаття. Таким і нітрошки не інакшим воно завжди жило в моєму серці. Єдине, що я після розмов зі земляками, особливо з молодшим доколінням, не без прикрости помітив: у пересічній історичній свідомості існує аж забагато „білих плям". Та чи й можна було чекати кращого висліду? Якби тоді, у 1939 році, озброєні до зубів мадяри не втопили в крові майже беззбройну Карпатську Січ, якби майже 30,000 замордованих моїх дорогих братів і сестер дожили до цього часу, їхні спогади мали б сьогодні більшу вартість, ніж найповніші наукові монографії. До того ж, протягом усіх повоєнних років історична наука так званої совєтської України швидше вбивала правду про нашу історію, аніж оживлювала її.

Гяк правильно, видиться мені тепер чинили ми тут, на чужині, гуртуючись у розмаїті осередки, товариства, організації — заради того, щоб зберегти пам'ять про нашу достойну минувшину. „Цілій українській нації героїчна епопея Закарпаття є каменем віри і твердим заповітом: боротися і перемогти"! — писав після трагічної поразки Карпатської України Олег Ольжич, один з її полум'яних будівничих.

Цей заповіт через усі роки еміграції був головним сенсом діяльности Світового Братства „Карпатська Січ". З постанням незалежної України наша діяльність вже не могла обмежуватися льокальними гуртковими завданнями — нас покликав рідний край з його насущними сьогоднішніми потребами і з нашим спільним боргом: віддати належне безсмертним синам і дочкам Карпатської України.

В липні 1993 року Центральна Управа нашого братства прийняла преважливе рішення: черговий з'їзд учасників Карпатської Січі скликати у вересні-жовтні 1944 року в хусті, колишній столиці Карпато-Української Держави. Як завжди буває в подібних випадках, підготова до з'їзду спричинила з'яву нових точок, які логічно вкладаються у широку програму.

Закінчення буде.

ВЗАЄМНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ: УНС ЗАБЕЗПЕЧУЄ МАЙБУТНЄ МОЛОДІ, МОЛОДЬ ЗАБЕЗПЕЧУЄ МАЙБУТНЄ УНС

У теперішній організаційній кампанії Українського Народного Союзу окрему увагу віддається організації молоді. Забезпечення молоді в УНСоюзі має вітальну вартість, як для самої молоді, так і для УНСоюзу та всієї нашої української громади на північно-американському континенті, для їх взаємного майбутнього. Для підкреслення цієї уваги і важливости „Свобода" публікує в цій кампанії фотознімки новоприєднаних молодих членів УНСоюзу, якщо — очевидно — ці фотознімки нам надіслано.

Михайло Христіян Білинський, син Ліди та Михайла Білинських, новий член 88-го Відділу УНСоюзу в Керговксоні, Н. Й.
Вписала свого внука Михайла Христіяна в члени УНСоюзу бабця Оксана Ленець із Покіпсі, Н. Й.

Микола Адріян Джонсон, син Анни П. Джонсон, новий член 461-го Відділу УНСоюзу в Велланд, Онтаріо, Канада.
Вписав свого внука Миколу в члени УНСоюзу його дідо Любомир Казанівський.

Максим Кирило Костик, новий член 217-го Відділу УНСоюзу в Рочестері, Н. Й.
Вписала свого внука Максима Кирила в члени УНСоюзу бабця Параня Костик. Ціла родина Костиків є членами УНСоюзу.

Адріян Данило Трипупенко, син Олександри Трипупенко Долинай та Олександра Долинай, новий член 424-го Відділу УНСоюзу у Філядельфії. Дідо Адріяна, Віталій Трипупенко, є секретарем 424-го Відділу УНС.

Павло Сливінський, син Романа і Сари Сливінських, новий член 59-го Відділу УНСоюзу у Бриджпорті, Коннектикат.
Вписали свого внука в члени УНСоюзу баба Марія і дідо Тарас Сливінський, який є секретарем цього Відділу. Ціла родина Сливінських належить до 59-го Відділу УНСоюзу.

Аріядна Маріям Марогі, доня д-ра Айзена та Олі Марогі з Ню Орлінс, Ла., нова членка 175-го Відділу УНСоюзу в Дітройті, Мішіген.
Вписали свою внучку в члени УНСоюзу бабуня Оля та дідо Володимир Захарії.

Арета, Олександер і Роксанна Васюнець — трійнята, діти Калини і Мирона Васюнець, нові члени 385-го Відділу УНСоюзу в Мінеаполісі, Мінн.
Вписав своїх внучат-трійнят в члени УНСоюзу гордий ді-до Мирон Крамарчук, секретар цього Відділу УНСоюзу.

Аллісон Н. Свіні, дочка Ілейн та Джеймса Свіні, нова членка 42-го Відділу УНСоюзу в Пассейку, Н. Дж.
Вписали свою внучку Аллісон у члени УНСоюзу баба Міля та дідо Ярослав Почтар.

Іванна Анастазія Пелещук, дочка Стефана та Ляриси Пелещук, нова членка 59-го Відділу УНСоюзу в Бриджпорті, Коннектикат.
Вписав свою внучку Іванну в члени УНСоюзу дідо Василь Пелещук. Ціла Родина Пелещуків належить до 59-го Відділу УНС.

Христина Марія Туркевич, нова членка 82-го Відділу УНСоюзу в Дітройті, Мішіген.
Вписала свою внучку Христину Марію в члени УНСоюзу д-р Надія Туркевич.

Христина Рома Темницька, нова членка 42-го Відділу УНСоюзу в Пассейку, Н. Дж. Вписали свою доню Христину Рому в члени УНСоюзу мама Дарія та батько Орест Темницькі.

Роман Петро Кривулич, син Оксани та Мирона Кривулич, новий член 266-го Відділу УНСоюзу в Амстердам, Н. Й.
Вписала свого внука Романа Петра в члени УНСоюзу бабця Теодозія та дідусь Мирослав Кривулич, які є також членами 226-го Відділу УНСоюзу.

Стефанія Анна Новицька, доня Стефана та Ірени Новицьких, нова членка 88-го Відділу УНСоюзу в Керговксон, Н. Й. Стефанію Анну записали в члени УНСоюзу її бабця і дідо Ева та Віктор Новицькі, замешкалі в Напанох, Н. Й.

Олександер Валентіно Каррілло, син Віри та Мануела Каррілло, новий член 183-го Відділу УНСоюзу в Дітройті, Мішіген.
Вписала свого внука Олександра Валентіна в члени УНСоюзу бабуня Ольга і дідусь Богдан Гаховські.

Натаніел Павло Бродвел, син Еріка та Олі Бродвел, новий член 424-го Відділу УНСоюзу и Філядельфії, Па.

Даниїла Марія Оверко, доня Ірени Лесейко-Оверко та Осипа Оверка, нова членка 472-го Відділу УНСоюзу в Чікаго, Ілліной.

Таїса Анна Зепарник, доня Наді та Матвія Зепарник, нова членка 291-го Відділу УНСоюзу у Клівленді, Огайо.
Вписали свою внучку в члени УНСоюзу бабця Віра та дідо Євген Палка. Дідо Євген Палка є предсідником 291-го Відділу.

Данилко Юрій Деркач, новий член 399-го Відділу УНСоюзу „Леви" в Чікаго, Ілл.
Вписав свого наймолодшого внука Данилка Юрія в члени УНСоюзу відомий громадський діяч та жертводавець на українські цілі Іван Деркач. В родині Івана та Ніни Деркачів вже вісім внуків є членами УНСоюзу.

Ляриса Аріяна Сторожук, доня Ростика та Дженіс Сторожук, нова членка 172-го Відділу УНСоюзу у Віппані, Н. Дж.
Вписали свою внучку в члени УНСоюзу дідо Богдан та бабця Ярослава Сторожук.

Катерина Анна Шевчик, доня Йоланди та Романа Шевчик, нова членка 8-го Відділу УНСоюзу, Товариства „Подільська Січ" в Йонкерсі, Н. Й.
Вписали свою внучку Катерину Анну в члени УНСоюзу бабуня Параска та дідо Евген Борткевичі.

Шаннон Папроскі, дочка Стефана і Діяни Папроскі, нова членка 59-го Відділу УНСоюзу у Бриджпорті, Коннектикат.
Вписала свою внучку Шаннон в члени УНСоюзу бабця Ольга Папроскі. Ціла родина Папроских є членами УНСоюзу.

Тейлор І. Ремішевський, син Олени Анни Столяр Ремішевської, новий член 291-го Відділу УНСоюзу у Клівленді.
Вписали свого внука в члени УНСоюзу бабуня Анна та дідо Володимир Столяр.

Анастазія Марія Гаґерті, доня Віллияма та Наталії Гаґерті, наймолодша членка 163-го Відділу УНСоюзу у Філядельфії, Па. Обдарували її союзовою грамотою тета і хресна мама Орися Дуда разом із побажаннями, щоб маленька Анастезія виростала на потіху батькам здорова, мудра і гарна. Батько, мати і вся їх родина є членами УНСоюзу.

Ростислав Микола Сидор новий член 8-го Відділу УНСоюзу в Йонкерсі, Н. Й.
Вписали свого внука Ростислава в члени УНСоюзу дідо Микола та бабуня Марія Сидорі.
Старша сестричка Ростика є членкою 8-го Відділу від травня 1986 р.

Марія Бойчук, доня Анни та Зенона Бойчуків, нова членка 45-го Відділу УНСоюзу у Філядельфії, Па.

Матей Роман Голяш, син Романа та Анни Голяш, наймолодший член 379-го Відділу УНСоюзу в Чікаго, Ілл., на руках у свого батька.
Вписав свого внука Матея Романа в члени УНСоюзу дідо Стефан Голяш, секретар 379-го Відділу УНС.

Ксеня Марта Крилюк, доня Оксани і Василя Крилюків, нова членка 162-го Відділу УНСоюзу в Філядельфії, Па.
Вписала свою внучку Ксеню Марту в члени УНСоюзу її бабця Оксана Ткачук, яка тримає свою внучку на руках.

Александра та Єлисавета Гуцул, доні Олега і Лідії Гуцул, стали новими членами 450-го Відділу в Ню Йорку.
Вписала своїх внучат в члени УНСоюзу бабця Катерина Гуцул.

Вікторія Лі Партикевич, доня Михайла та Дженіфер Партикевичів, нова членка 379-го Відділу.
На знимці з Вікторією її кузени Надія та Стефан Голяш, які обдарували Вікторію новою грамотою УНСоюзу.

ВЗАЄМНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ: УНС ЗАБЕЗПЕЧУЄ МАЙБУТНЄ МОЛОДІ, МОЛОДЬ ЗАБЕЗПЕЧУЄ МАЙБУТНЄ УНС

Даєнка Міллер, доня Христини та Михаила Міллер, нова членка 83-го Відділу УНСоюзу у Філядельфії, Па.
Забезпечення свойі внучці закупив дідо Степан Гавриш, головний контролер УНСоюзу.

Іванко Мончак, син Юрія та Мирослави Мончак, новий член 473-го Відділу УНСоюзу у Монтреалі, Канада.
Вписала свого внука Іванка в члени УНСоюзу бабуня Богданна Мончак.

Маршал Максвел, син Роберта та Стейсі Максвел, новий член 59-го Відділу УНСоюзу в Бриджпорті, Коннектикат.
Вписали свого внука в члени УНСоюзу дідо Мирон та баба Олександра Литвин.

Іванка Скрипник, доня Марти та Остапа Скрипників із Саскатуну, Канада, нова членка 777-го Відділу УНСоюзу.
Вписала свою внучку в члени УНСоюзу Софія Скрипник з Едмонтону, Канада.

Павлусь Євген Тершаковець, новий член 83-го Відділу УНСоюзу у Філядельфії, Па. Купили Павлусеві грамоту забезпечення в УНСоюзі батько д-р Андрій та мама Христя Тершаковець.

Джан Фінлей, новий член 83-го Відділу УНСоюзу у Філядельфії, Па.
Забезпеченеву грамоту для нього закупила проф. Зоя Маркович, яка дуже любить цього малого Івася.

Марко Іван Миколаєвич, син Марка та Лупе Миколаєвич, новий наймолодший член 39-го Відділу УНСоюзу в Сиракюзах, Н. Й.
З новим роком обдарували свого внука Марка студійною грамотою дідусь і бабця Іван та Софія Миколаєвич, які є довголітніми членами УНСоюзу.

Рахиля А. Ремішевська, доня Олени Анни Ремішевської, нова членка 291-го Відділу УНСоюзу в Клівленді, Огайо.
Вписали свою внучку в члени УНСоюзу бабуня Анна та дідо Володимир Столяр.

Софія Олена Марія Захарчук, доня Ксені та Данила Захарчуків, нова членка 162-го Відділу УНСоюзу у Філядельфії, Па.
Вписали свою внучку в члени УНСоюзу бабуня Марія та дідо Василь Панчаки.

Зоя Христинка Ріпецька, нова членка 434-го Відділу УНСоюзу в Монтреалі, Канада.
Вписали Зою Христинку в члени УНСоюзу й дідусь і бабуся д-р Ярослав і мгр Ярослава Панчуки.

Адріяна Мак, доня Гані Черняк-Мак та Тома Мак, нова членка 15-го Відділу УНСоюзу у Вашінгтоні, Д. К.
Вписали Адріяну в члени УНСоюзу мама Ганя Черняк-Мак та бабуня Ніна Черняк.

Наталія Ірена Дякун, доня Ірени та Честера Дякун, нова членка 269-го Відділу УНСоюзу в Екстон, Па.
Забезпечили свою внучку Наталку в УНСоюзі бабця і дідо Марія і Павло Фуга.

Степан Олександер Мур, син Стефанії та Роберта Мур, новий член 106-го Відділу у Чікаго, Ілл.
Вписали свого внука в члени УНСоюзу дідусь Григорій та бабця Марія Голики.

Марко Мак, син Гані Черняк-Мак та Тома Мак, новий член 15-го Відділу УНСоюзу у Вашінгтоні, Д. К.
Вписали Марка в члени УНСоюзу мама Ганя Черняк-Мак та бабуня Ніна Черняк.

Андрійко Зварич, син Ірени та Миколи Зваричів, новий член 83-го Відділу УНСоюзу у Філядельфії, Па.
Коледжове забезпечення для свого внука купили в УНСоюзі дідусь о. Володимир і бабця Неоніля Пелех.

Олівія Гоп /Ярема/ Лукас, доня Дани і Роберта Лукас, найновіша членка 40-го Відділу УНСоюзу в Ірі, Па.
Вписали Олівію в члени її батько і мати, які подбали, щоб ціла родина була членами УНСоюзу. Ця родина це майже половина всього членства Відділу.

Олександра та Орест Григорчук, доня і син Андрія О. та Христини Григорчук, нові члени 339-го Відділу УНСоюзу у Філядельфії, Па.
Вписала своїх внуків в члени УНСоюзу бабця Стефанія Демків Григорчук.

Роман Б. Ковалисько, син Ігоря та Десі Ковалисько, новий член 328-го Відділу УНСоюзу в Клівленді, Огайо.
Вписала свого внука Романа в члени УНСоюзу бабуня Марія Ковалисько.

Микола М. Мельник, син Ореста та Христини Мельник, новий член 166-го Відділу УНСоюзу в Синсенеті, Огайо.
Вписали свого внука Миколу в члени УНСоюзу дідо та баба Зіновій та Оксана Мельник. Ціла родина Мельників є членами УНСоюзу, а Оксана Мельник є секретарем цього ж 166-го Відділу.

Захарій Дометей Цегельський Де Анджельо, син Лілі /Стефанії/ Цегельської і Кристофера Де Анджельо, новий член 47-го Відділу УНСоюзу в Бетлегем, Па.
Забезпечили свого внука Захарія в УНСоюзі дідусьо Юрій і бабця Надя Цегельські.

Михайло А. Терлецький, син Михайла та Дольорес Терлецьких, новий член 13-го Відділу УНСоюзу у Вотервліт, Н. Й.
Вписали свого внука Михайла в члени УНСоюзу дідусь Василь та бабуся Катерина Терлецька, які також є членами УНС.

Наймолодші члени 173-го Відділу УНСоюзу у Вілмінґтоні, Делавар, Василько Андрій та Богданна Наталія Столяр, усиновлені діти з України д-р Іреною Столяр. Для них закупила студійні грамоти бабуня Розалія Столяр.

Меланія Христина та її братчик Микола Стефан Сьокало, нові члени 83-го Відділу УНСоюзу у Філядельфії, Па. Забезпечення в УНСоюзі закупили для своїх дітей батько Петро і мама Зоряна Сьокали.

Сидять від ліва: Михайло та Данило Мокрицькі, за ними стоять від ліва: Єлисавета та Стефанія Мокрицькі, всі нові члени 277-го Відділу УНСоюзу в Гартфорді, Коннектикат. Вписав своїх внуків у члени УНСоюзу Стефан Мокрицький.

Павлусь і Леся Козак-Левицькі, нові члени 83-го Відділу УНСоюзу у Філядельфії, Па.
Вписали їх у члени УНСоюзу мама Галина і батько Юліян Левицькі.

Антоній Марія Фрейшин-Чировський, новий член УНСоюзу разом із батьком о. Іваном та мамою Марією, також членами УНСоюзу. Ціла родина о. Івана перебуває в Пармі, Огайо, де о. Іван є парохом. Вписали свого наймолодшого внука в члени УНСоюзу дідо і бабуня д-р Микола і Іванна Фрейшин Чировські.

➤➤

ВЗАЄМНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ: УНС ЗАБЕЗПЕЧУЄ МАЙБУТНЄ МОЛОДІ, МОЛОДЬ ЗАБЕЗПЕЧУЄ МАЙБУТНЄ УНС

Мая Оля Ріпецька, нова членка 434-го Відділу УНСоюзу в Монтреалі, Канада.
Вписали свою внучку Маю Олю в члени УНСоюзу дідусь і бабуся д-р Ярослав та мгр Ярослава Панчуки.

Андрійко В. Роман, син Ірени та Ярослава Роман, новий член 13-го Відділу УНСоюзу у Вотерлвліт, Н. Й.
Вписали свого внука Андрійка в члени УНСоюзу дідусь Василь та бабуня Катерина Терлецька, які також є членами УНС.

Михась Андрій Фединський, новий член 434-го Відділу УНСоюзу в Монтреалі, Канада.
Вписали свого внука Михася Андрійка в члени УНСоюзу дідусь і бабуся д-р Ярослав та мгр Ярослава Панчуки.

Андрій Степан Москович, новий член 42-го Відділу УНСоюзу в Пассейку, Н. Дж.
Вписав свого внука Андрія Степана в члени УНСоюзу дідо Василь Солтис.

Таїса Томашевська, нова членка 277-го Відділу УНСоюзу в Гардфорді, Коннектикат.
Вписали Таїсу в члени УНСоюзу й мама Уляна та батько Юрій Томашевський.

Андрій Грубек, новий член 116-го Відділу УНСоюзу в Трентоні, Н. Дж.
Вписали внука Андрія в члени УНСоюзу бабуня Анна та дідо Сильвестер Петруняки.

Микола І. Роман, син Ірени та Ярослава Роман, новий член 13-го Відділу УНСоюзу у Вотервліт, Н. Й.
Вписали свого внука Миколу в члени УНСоюзу дідусь Василь та бабуня Катерина Терлецькі, які також є членами УНС.

Григорій С. Терлецький, син Михайла та Дольорес Терлецьких, новий член 13-го Відділу УНСоюзу у Вотервліт, Н. Й.
Вписали свого внука Григорія в члени УНСоюзу дідусь Василь та бабуся Катерина Терлецька, які також є членами УНС.

Василь Терлецький, син д-ра Василя і Бетті Терлецьких, новий член 13-го Відділу УНСоюзу у Вотервліт, Н. Й.
Вписали свого внука в члени УНСоюзу дідо Василь і бабця Катерина Терлецькі, які самі та вся їхня родина є членами УНСоюзу.

Микола Андрій Куцина, син Богдана та Катрусі Куцина, новий член 151-го Відділу УНСоюзу в Аллентавні, Па.
Свого внука Миколу Андрія вписала в члени УНСоюзу бабуня Марійка Вільшанська.

Андрій Терлецький, син д-ра Василя та Беммі Терлецьких, новий член 13-го Відділу УНСоюзу у Вотервліт, Н. Й.
Вписали свого внука в члени УНСоюзу дідо Василь та бабця Катерина Терлецькі, самі як і вся їхня родина, є членами УНСоюзу.

Івась Кушнір, новий член 83-го Відділу УНСоюзу у Філядельфії, Па.
Вписали Івася в члени УНСоюзу бабця Февронa та дідо Андрій Кушнір, який є секретарем 83-го Відділу УНС.

Йосиф Олександер Стойко, син Володимира та Глорії Стойко, новий член 146-го Відділу УНСоюзу у Воррен, Мішіґен.
Вписав свого внука Йосифа в члени УНСоюзу дідо Іван Вільховий.

Василько Кушнір, новий член 83-го Відділу УНСоюзу у Філядельфії, Па.
Вписали Василька в члени УНСоюзу бабця Февронa та дідо Андрій Кушнір, який є секретарем 83-го Відділу УНС.

Гетер Й. Грін, нова членка 388-го Відділу УНСоюзу в Бей Гарбор, Флорида. Гетер вчиться в клясах українознавства та релігії у маямській українській католицькій парафії, а також є членкою групи „Українські Танцюристи Маямі".
Вписала Гетер у члени УНСоюзу її мама Анна Грін.

Меланія Мацелко, доня Володимира та Джойс Мацелко, нова членка 45-го Відділу УНСоюзу у Філядельфії, Па.
Вписав свою внучку в члени УНСоюзу, набувши для неї вивінувальну грамоту із одноразовою вкладкою, дідо Михайло Мацелко.

Алекса Андрея Гавриш, доня Дарії та Івана Гавриша, нова членка 83-го Відділу УНСоюзу у Філядельфії, Па.
Забезпечення своїй внучці закупив дідо Степан Гавриш, головний контролер УНСоюзу.

Ярема Томашевський, новий член 277-го Відділу УНСоюзу у Гартфорді, Коннектикат.
Вписали Ярему в члени УНСоюзу його мама Уляна та батько Юрій Томашевський.

Олександер Михайло Москович, новий член 42-го Відділу УНСоюзу в Пассейку, Н. Дж.
Вписав свого внука Олександра Михайла в члени УНСоюзу дідо Василь Солтис.

Анна Терлецька, доня д-ра Василя та Бетті Терлецьких, нова членка 13-го Відділу УНСоюзу у Вотервліт, Н. Й.
Вписали свою внучку в члени УНСоюзу дідо Василь і бабця Катерина Терлецькі, які самі та вся їхня родина є членами УНСоюзу.

Давид Кушнір, новий член 83-го Відділу УНСоюзу у Філядельфії, Па.
Вписали Давида в члени УНСоюзу бабця Февронa та дідо Андрій Кушнір, який є секретарем 83-го Відділу УНС.

Катерина Марія Мацелко, доня Володимира та Джойс Мацелко, нова членка 45-го Відділу УНСоюзу у Філядельфії, Па.
Вписав свою внучку в члени УНСоюзу, набувши для неї вивінувальну грамоту із одноразовою вкладкою, дідо Михайло Мацелко.

Діяна Платош, доня Мирослава Платош, нова членка 254-го Відділу УНСоюзу в Ню Бритен, Коннектикет.
Вписав її в члени УНСоюзу її вуйко Адам Платош.

Маріянна Герман, нова членка 277-го Відділу УНСоюзу у Гартфорді, Коннектикат.
Вписала Маріянну в члени УНСоюзу її мама Софія Герман.

Марко Петруняк, новий член 116-го Відділу УНСоюзу в Трентоні, Н. Дж.
Вписали свого внука Марка в члени УНСоюзу бабуня Анна і дідо Сильвестер Петруняки.

Кристофер Андрій Трояно та його бабуня Ніна Коропей, яка вписала його в члени УНСоюзу. Кристофер Андрій Трояно, син Миколи та Соні Трояно, є членом, 93-го Відділу УНСоюзу, до якого належать всі члени цієї родини.

Стефанко та Андрійка Келлер, нові члени 83-го Відділу УНСоюзу у Філядельфії, Па.
Закупила для своїх внучат забезпечення в УНСоюзі бабуня Оксана Гораєцька.

Андрійко Микола і Соня Варшона Римарук, діти Марії та Юрія Римарук, нові члени 266-го Відділу УНСоюзу в Амстердамі, Н. Й. Ціла родина Римаруків є членами УНСоюзу.

Адріян П. Бабяк та Марко Д. Бабяк, сини Миколи та Христини Бабяк, нові члени 8-го Відділу УНСоюзу в Йонкерсі, Н. Й.
Вписали своїх внуків у члени УНСоюзу бабуня Євгенія та дідусь Корнило Бабяк.

Джашуа Е. Супик, син Пері та Михайла Супик, новий член 40-го Відділу УНСоюзу в Ірі, Па.
Вписала свого внука Джашуа в члени УНСоюзу його бабця Марія Супик, яка стоїть з ним поруч на знимці.

ПРОЩАННЯ о. МІРЧУКА В БАЙОНІ

У неділю, 12-го червня, в Байоні, в залі церкви Успення Пречистої Діви Марії, зібралася численна українська громада, щоб попрощати нашого о. пароха Романа Мірчука з його від'їздом на Україну. Отець їздив уже кілька років підряд під час літніх місяців навчати семінаристів в українській католицькій семінарії Св. Духа у Рудні коло Львова, але цей раз, узгляднюючи його довголітнє прохання, церковні власті відпустили його на довший час, аж на п'ять років, на Україну. В семінарії настала критична ситуація, бо з відходом о. ректора Юліяна Вороновського на єпископський престіл до Дрогобича і Самбора, який ще забрав зі собою як особистого секретаря віцеректора о. Кенеза, а другий віцеректор о. Іван Терлецький „попросився" по трьох роках служіння „додому", себто назад до Америки, в семінарії не стало нікого.

325 семінаристів у Рудні залишилися без проводу. Священиків дуже треба і нема їх ні тут, ні там, і не знати, де більше треба, але врешті на прохання Верховного архиєпископа Кардинала М. Любачівського, наш Митрополит погодився відпустити о. Мірчука на Україну. Отець Мірчук іде на становище віцеректора семінарії в Рудні.

Аж ось ввійшов на залю о. Роман, та не сам, а з цілою процесією, з хоругвами, образами і хрестами і давай ходити навкруги залі під оплески стоячих присутніх — три рази, як Бог приказав. І в Байоні, і в Джерзі Сити всі жартують з отця, що він все робить якісь „паради", без яких не може жити. Відбувши, отже, цю „параду", за президіяльний стіл засіли отці: Едвард Гіґґінс, Джан Фенсік, Алан Борсук, Матіяш, Михайло Лев з української православної церкви св. Софії в Байоні, капелян з Кеннеді Ерпорт Дейвид, монсеньйор з Рутенської церкви, який заступав о. Мірчука минулого року в Джерзі СиIті, коли отець був на Україні, Роман Мірчук, мама о. Романа Анізія Мірчук та проф. Василь Ґречинський. Батько отця не міг прибути, бо був хворий.

Вступне слово і благословення провів українською мовою о. Гіґґінс. Тост підняв диригент Василь Ґречинський. В коротких словах він змалював отця Романа як людину, яка вміє багато вносити в життя, багато змінювати в житті, яка має глибоке і всестороннє розуміння християнського життя і Божу іскру вміло це сказати. Добрий провідник і організатор, він багато нового і доброго зробив у парафії. В нього незвичайний дар вникнути у світ дитини і тому він залюбки займався молоддю і в школі, і вдома. Вимогливий до себе й інших, але чесний і простолінійний, віддавав усі свої сили на службу церкві і парафії. Всі присутні вставанням з місць відспівали отцеві многолітствіє.

Потім наступила дуже цікава і зворушлива точка розваговоі програми „Дякуємо за спомини". На сцену вийшли восьмеро дітей у відповідних строях, з капелюшками на головах, з провідницею в такому ж, як і діти, строї і заспівали отцеві пісню, дякуючи за добрі спомини, а після кожного спогаду знімали капелюшки і низько кланялися. „Ви нас так гарно вчили", „Ви так гарно співали і бавилися з нами", „Ви возили нас на прогульки до різних місць", „Ви навчили любити все рідне, свою церкву і свою батьківщину" — і все кланялися, то всі разом, то по черзі, то кожний окремо.

Головну промову свята виголосив Мирон Сірий. Була коротка, але дуже змістовна. „Бувають всякі дні, — казав М. Сірий, — гарні, соняшні і дощові. Цей день для нас є безумовно дощовий. І хочеться висловити жаль за втратою. Але мимо того ми кажемо: Їдьте, отче, їдьте в Україну, там вас виглядають, там вас потребують. По 40 роках безбожницької влади там треба священиків. Україна завжди постачала священиків, де треба, але тепер треба Україні постачити". Цікаво закінчив промовець, кажучи не наше „до побачення", де рука робить жест від себе, а італійське „аревідерчі", де рука махає до себе, мовляв, іди, але приходи назад.

Після цього були ще дві промови, обі дуже цікаві і оригінальні і дуже теплі, обі по-англійськи, вже від народжених тут парафіян, які не говорять або слабо говорять по-українськи, але душею і ділами більше українці, як не одні „патріоти". Першою з них виступала Мері Ен Куліш, яку отець „перехрестив" на нашу „Маріянну". Їх знайомство почалося її телефоном до парафії: вона питала про пироги. Від того часу отець її зі своїх рук вже не випустив. Намічував завжди нові пляни і проєкти, часто такі, про які вона навіть ніколи не чула, наприклад, „Чайніс окшен", і притягав над ними працювати. Як щось не знати, то „моя секретарка знає", як щось тяжко, то „я поможу", а „це неможливо" — такого слова в отця у словнику немає. У нього є завжди "can do" attitude. І неможливі речі завжди якось стають можливими.

Отець Роман — це людина зі справжнім священичим покликанням. Бог дав йому дар мови — так як його іменник св. Роман Сладкопівець, він є чудовим проповідником. Хто попросив отця про щось, він ніколи не відмовив. Він давав місії, реколекції для священиків, писав статті, виголошував реферати, брав участь в наукових конференціях, був виховником і капеляном в СУМ, вчив на Україні в семінарії. Він будував нові світи, з'єднував, а не роз'єднував. Він любить дітей і казав, що як церква занедбає дітей, то діти потім занедбають церкву. Він завжди вчив дітей релігії і різних предметів у школі українознавства, як в цьому заходила потреба, ставив з ними різні вистави і возив їх на прогульки.

„Отець зробив також зміну у моєму житті, — казала далі Маріянна: — ‚адоптував' мене до українства і спричинив мій духовний і національний ріст. Коли ми поїхали з о. Романом на Україну, я стала хресною мамою новонародженого сина о. Івана, Андрія, а о. Роман — хресним батьком, так що ми з ним куми".

Потім виступив о. Лев, який згадав, що він три роки був парохом церкви св. Софії в Байоні і мав честь познайомитися з о. Романом. Він швидко зрозумів, що вони оба знайдуть спільну мову і добре співжиття в екуменічному дусі. „Ще до 1000-ліття Хрещення України ми разом служили Акафисти", — сказав він. Їхня співпраця є прикладом добрих відносин між Українською Католицькою і Православною Церквами, і дай Боже, щоб так було всюди — тут і на Україні. На пам'ять о. Лев подарував о. Романові чудовий хрест.

Зголосилася до слова також пані Ванько, яка прочитала вірш о. Василя Прийми з Люрду „Священик".

Останнім промовляв Василь Катериняк — полковник морської фльоти, знаменитий комік з природним гумором. І хоч нікому з нас було не до сміху, він втримав усю прощальну атмосферу у веселому тоні.

В. Катериняк жартував з отця за „паради". Отець страшно любить паради і всякі процесії і ми тут більше мали тих парад за час його перебування, ніж за час існування нашої церкви в Байоні. А коли ми пробували протестувати, що нема з ким їх робити, отець казав: „Збери вівтарних хлопців і будемо робити процесію". Згадував, як вони нічого не знали, лише Службу Божу, а тут отець „повигадував" Вечірні, а ще з Литіями, Акафісти, Поклони Єрусалимську Утреню.

В церкві завжди панував дух екуменізму. Ми часто мали відправи з церквами інших віровизнань, головно в часі Великого Посту, обряд т.зв. „Всепрощення". Щороку вони відбувалися в іншій церкві, яка тоді гостила інших. Отець організував транспорт і всім вміло роздавав роботу і все було на час зроблене. Він знаменитий керівник і організатор. У порозумінні з посадником міста отець навіть встиг змінити одну назву вулиці на українську.

Одним з великих успіхів о. Романа було спровадження дівчинки Оксанки з України і уможливлення її дуже тяжкої і дорогої операції на скривлений хребет. Без тієї операції дитина не була б вижила. Отець дав їй і матері приміщення в парафії, забезпечив лікарями, возив по різних баданнях, а потім сидів сам і встановив чергування в шпиталі наших людей, аж доки вона не видужала зовсім. З дітьми отець завжди давав вистави на більші свята в році, які писав і режисерував сам, а часто як актор брав в них участь. І не боявся грати на сцені ролю смішного або злого, що звичайно викликало каскади сміху.

Після цього почалася остання точка програми — роздача нагород. Їх було багато і все було дуже оригінально зроблене. Були нагороди за фотографію, за трюки, за декорацію залі, гуманітарна нагорода, нагорода для найкращого актора, допоміжного актора, найкращого співака, найкращого єпископа, майстра на всі руки, найкращої мами, найкращого директора.

Нагороду найкращого єпископа виграв паламар з Джерзі Сити, такий самий, як В. Катериняк, майстер на всі руки, без якого церква не обійдеться, Володимир Семчишин, якому подали мітлу замість жезла і ще якийсь дарунок. Отець Роман за заслуги підніс його тепер до чину митрополита. Нагороду „супер мом" виграла мама о. Мірчука, пані Анізія. Вона поділилася з нами споминами про сина, який вклав у нашу парафію 10 років свого життя.

В кінці виступив о. Роман. Він сказав, що почувається так, як на тризні, бо всі лише хвалять його, як це роблять з покійниками. Він дуже зворушений всіми визнаннями і похвалами, на які не заслужив, і йому теж дуже жаль нас покидати. В цій парафії служив довше, ніж деінде, і дуже прив'язався до людей. Знає наші хати і знає кожного з нас по імени. Але лишає після себе добрих заступників, які можуть і без нього далі вести працю, робити гарні „паради" і ставити вистави для дітей. Він сказав, що завжди хотів їхати в Україну, завжди казав, що вона буде вільною, а тепер, коли вона є вільною, хоче поїхати і вложити свою цеголку в її відбудову. Тяжко йому покидати старих батьків і нас, але, як він сказав, батьки самі „винні", бо так виховали його і кожного року бажали собі на свята, щоб Бог дав наступні свята святкувати на Україні". Тепер в Україні зайшла потреба і Кардинал попросив за мене і мене відпустили", — сказав о. Р. Мірчук.

Коли минулого року Митрополит дав отцеві пекторальний хрест, то отець сказав, що радо віддав би йому цей хрест, якби він відпустив його на Україну. Владика насупився, це йому не сподобалося, але цього року не мав ради, і на прохання голови УКЦеркви у Львові таки мусів його відпустити.

Потім отець дякував родичам, окремим людям, організаціям, жінкам, співакам, дякам, сестрицтву, вівтарним хлопцям, з яких деякі вже закінчили університети і помагають в церкві, членам Товариства Пресвятого Імени, дітям, які завжди виступали, проводили імпрези, священикам православних і католицьких парафій в Байоні за співпрацю, Товариству св. Вервиці.

На кінець отець подякував парафіянам: „Я вчив вас, але і ви вчили мене. Коли священик вийде зі семінарії, то має повно теоретичного знання, але не має досвіду. Почне щось робити, а тут люди, дяк або паламар, кажуть: ‚То не так, ми робили не так, наш отець робив інакше'. Одну четверту мого життя я провів тут, я мав тут дуже легке пасторство. Ви завжди будете зі мною. Маю надію, що відвідаєте мене в Україні".

Проголосили крайння святочного торта у синьо-жовтих барвах і отцеві, як козакові, піднесли правдиву козацьку шаблю з піхвою і він при великому сміху таки дійсно тою шаблею покраяв торт.

Люди ще довго стояли в черзі до головного стола, щоб попрощатися зі своїм парохом і подати карточки з побажаннями і пожертвами на семінарію і для нього особисто. Всі церковні і громадські організації подали також більші пожертви на семінарію.

Церковна заля була дуже гарно прибрана, вся в синьо-жовтих барвах, бальонах і квітах. Страви і напитки були знамениті. Ціла імпреза мала дуже приємну, родинну атмосферу і напевне залишить гарні спомини в отця, його мами і самих парафіян.

Емілія Смалько

Перша пластова Орликіяда в Україні

Радіє душа, коли щось позитивного діється на нашій рідній землі — Україні.

Можливо, не всім читачам відомо, що означає Орликіяда. В листопаді кожного року переходить (вже багато літ на Союзівці) зустріч-змаг пластового юнацтва. Минулого листопада в Америці успішно перейшла вже XXXII Орликіяда. 8-ий Курінь УПС ім. Григора Орлика започаткував і переводить Орликіяду вже 32 роки. Пластуни заздалегідь готуються - вивчають тему Орликіяди (переважно з історії, географії чи інших ділянок української культури) і у дводенній зустрічі змагаються за перші місця.

В кінці відбувається вибір Гетьманича і Гетьманівни Орликіяди — ними стають, за рішенням жюрі, „найкращі з найкращих" — бо тут треба знати все: і тему Орликіяди, і українську мову, культуру, та мати хист до провідництва.

Велику радість принесла нам усім, в Америці і в Україні, Гетьманівна XXXI Орликіяди (1992 р.) пл. вірлиця Реня Кость з Клівленду. Вона поїхала зі своєю сестрою, пл. вірл. Лідою, в Україну на цілий рік. Помимо невідрадних, покищо, обставин — там вчилася, працювала в Пласті і в порозумінні з 8-им куренем ім. Григора Орлика в ЗСА з великим ентузіязмом та хистом провідниці перевела І Орликіяду в Україні 1993 року. Нелегко було це все зорганізувати, та успіх був надзвичайно великий. Помагали їй сестричка Ліда Кость і декілька пластунів і пластунок, яким честь і слава: головно ст. пл. Ігор Березовський, ст. пл. Андрій Гарматій, ст. пл. Богдан Гасюк та інші пластуни з України. Зголосилося 16 пластових станиць.

Провід Першої Пластової Орликіяди в Україні

Гетьманівна Н. Цюра і Гетьманич А. Винницький, обрані на Першій Орликіяді в Україні.

Змагалося 18 загонів. Вони були дуже добре підготовані та представляли різні частини України. Були пластуни зі Самбора, Івано-Франківського, Тернополя, Дніпропетровського, Харківської области, Рівного, Стрия, Львова, Підгайців та інших околиць.

Учасники з-поза Львова спали у гуртожитках і там діставали сніданок та вечерю. Обіди приготовляли самі пластунки. Забава в суботу була дуже гарна. Оркестра „Черемош" грала народну музику. Кандидати на Гетьманича і Гетьманівну були дуже цікаві. У висліді змагу Гетьманівною обрано пл. вірл. Надію Цюру зі Львова, а Гетьманичем — пл. розв. Андрія Винницького з Івано-Франківського. У загальному змаганні перше місце у юнаків здобув 9-ий курінь з Івано-Франківського, друге — 12-ий курінь з Підгайців, а третє — 4-ий курінь УПЮ з Тернополя. У юначок перше місце припало 1-му куреневі з Рівного друге — 6-му куреневі зі Львова, а третє — 3-му куреневі також зі Львова.

Перша Орликіяда в Україні відбувалася біля Львова на Погулянці, 27-го і 28-го листопада 1993 року.

Перший день, 27-го листопада, пластуни і пластунки змагалися, відповідали на питання, співали, демонстрували мистецькі експонати, а вечором відбулася весела вечірка. Другого дня, після обрання Гетьманича і Гетьманівни Першої Орликіяди в Україні, першуни одержали нагороди.

Сцену, співаник, грамоти і т.д. по-мистецьки оформила пл. вірлиця Ліда Кость. Радісно проминули перший і другий дні під вмілим провідництвом пл. вірл. Ренати Кость. Всі турботи зникали, а на очах Рені з'явилися сльози радости. Були виготовлені відзнаки Першої Орликіяди в Україні, розсилалися листи та інструкції до станиць, телефони і „факс-и" до ЗСА ,виданий співаник, зроблені знимки і „відео-фільм". Пластуни на Орликіяді користалися лише українською мовою! Гетьманич і Гетьманівна Першої в Україні Орликіяди виступали в новопошитих киреях — все треба було продумати і придбати. Але праця увінчалася успіпхом — вдоволені учасники роз'їхалися домів — з мрією зустрітися на Другій Орликіяді в Україні в листопаді 1994 року.

Честь і слава пл. вірл. Гетьманівні Рені Кость, пл. вірл. Ліді Кость і пластунам в Україні — за віддану працю для української молоді в Україні!

Пл. сен. Маруся Січинська

Він будував мости єднання

До 25-річчя смерти В. Новицького

У 1992 році, під час бенкету в честь Президента України Леоніда Кравчука в готелі Валдорф-Асторія в Ню Йорку, до Дмитра Павличка, дорадника Президента Кравчука, підійшла одна з присутніх і вручила йому світлину, зроблену в 1967 році в домі її батька Валентина Новицького в Ню Йорку. На світлині разом з В. Новицьким були два молоді поети з України, які тоді відвідали Америку, — Дмитро Павличко й Іван Драч. Дмитро Павличко з великою приємністю згадав про цю давню зустріч. Бо Валентин Новицький був одним з небагатьох у той час в Америці, що прийняв молодих поетів від щирого серця як братів з України. Для нього це була нормальна реакція. В його серці завжди горіла іскра єдности і духовної витривалости всього українського народу, що допомогла нам пережити століття поневолення під різними окупантами.

Недавно минуло 25 років від дня передчасної смерти Валентина Новицького. Народився він у Сумах в родині священика, за фахом — інженер. Майже все своє свідоме життя присвятив українській громадській і політичній діяльності, як і багато інших українських патріотів. Однак від більшости інших В. Новицького відрізняла його здатність передбачати й оцінювати перебіг майбутніх подій у рамках визвольної боротьби українського народу. Він швидко зрозумів, що сама внутрішня еміграційна діяльність не дасть конкретних результатів, що необхідні контакти з Україною, з українським народом.

В. Новицький виробив подвійний підхід до свого пляну. Як голова управи т.зв. „Круглого стола", він започаткував відважний, хоч контроверсійний на ті часи, крок зустрічей з офіційними людьми, що приїздили з України до ЗСА. Крім того, він використовував кожну нагоду, щоб нав'язати контакт з відвідувачами з України. Він був на Олімпіяді в Римі, щоб зустріти українських спортовців, у Канаді на зустрічі зі співаком Дмитром Гнатюком, у його хаті гостювали оперна зірка Бела Руденко, поет Олександер Підсуха, композитор Майборода, молоді поети Павличко і Драч, чимало інших письменників, діячів української культури. Хоч за кон-

Св. п. В. Новицький

Під час однієї з численних зустрічів у домі Валентина Новицького (другий зліва, в білій сорочці) в Ню Йорку. В центрі — київські поети Іван Драч і Дмитро Павличко. Грудень 1966 року.

такти з „ворожими елементами" на його голову посипалось багато шишок тут, на еміграції, В. Новицький ніколи не заломився, не змінив своїх поглядів. Його непохитна віра у здатність українського народу пережити й перебороти навіть найбільш жорстокі й неприятливі обставини, давали йому впевненість, що його підхід правильний. Події останніх років й історія не підтвердили.

На превеликий жаль, В. Новицькому не довелося дожити до вільної України, він не зміг повернутися у свій улюблений рідний край. 25-го грудня 1968 року, на 54-му році життя Валентин Новицький відійшов у вічність. Помер від невідомої недуги. Півроку буквально десятки лікарів не могли встановити діягнози недуги, яка прогресувала, нищила тіло і врешті вбила його. Хто знає, природна смерть звела його в могилу, чи, може, комусь треба було його знищити? Бож своєю діяльністю В. Новицький попадав у найболючіше місце ворога українського народу і тому небезпечним він був для нього.

В. Новицький вів різноманітну діяльність на широкому громадсько-політичному фронті. Був він принциповим, відвертим, справедливим і чулим як до окремої особи, так і до цілого загалу. Любов його до України не мала меж. Він жив для неї, працював і відійшов з нею у вічність. Історія підтвердила правильність його ідеї. Міст між українською діяспорою і українським народом, який він почав будувати 30 років тому, не впав, не завалився, а навпаки перемінився в сотні мостів, які тепер єднають українські громади в діяспорі з Україною.

А в його хаті традиція живе. Тепер його дочки Олена й Ада, довголітні співачки нюйоркської „Думки", гостять своїх посестер з київської „Думки", оперних співаків з України та інших діячів з таким же щирим серцем, як і їх батько.

У готелі Валдорф-Асторія Дмитро Павличко прийняв стару, посірілу від часу фотографію й усміхнувся. Через мряку довгих років і з іншого світу Валентин Новицький передавав йому і всій Україні щирий привіт.

А.Н.

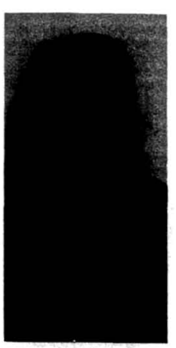
ЮҐОСЛАВСЬКІ ГАЗЕТИ пишуть, що найближчими днями Національний банк прийме рішення про запровадження золотого динара. Вперше за багато десятиріч в країні з'явиться грошова одиниця, яку не знецінить жодна інфляція. Новий динар виготовлятиметься зі золота 99-го ґатунку і передусім виплачуватиметься селянам за зерно нового врожаю. В цей спосіб держава хоче уникнути друкування паперових грошей без відповідного забезпечення, щоб далі не стимулювати інфляційних тенденцій.

Отець А. Партикевич захистив докторську дисертацію

На початку травня цього року о. архимандрит Андрій Партикевич, захистивши докторську дисертацію в Іллинойському університеті в Чикаго, здобув звання доктора філософії.

В дисертації, яку о. Андрій присвятив Олександрові Лотоцькому, розглядаються життя і діяльність цього визначного в історії України політичного і церковного діяча, зокрема, його намагання забезпечити Українську Православну Церкву автокефалією, тобто правом на самоуправління. Свою працю, написану англійською мовою, о. Андрій назвав „Моя молитва не була вислухана: Олександер Лотоцький та українська автокефалія, 1917—1939 рр."

Декілька слів про постать, аналізовану в дисертації. Олександер Лотоцький народився в 1870 році в священицькій родині. Маючи бажання піти слідами предків та присвятити своє життя служінню Богові, він поступає в Київську академію, яку закінчує у 1896 році. Однак, з огляду на свою активну проукраїнську діяльність у студентському русі, Лотоцький переконується, що в Російській Православній Церкві (єдиній, якій на той час було дозволено діяти на українській території) йому шлях не стелиться ні як священикові, ні як викладачеві. Отож він подається на державну працю і влаштовується в міністерстві фінансів у

Отець А. Партикевич

Петербурзі. В 1917 році, коли у Києві створюється Центральна Рада на чолі з Михайлом Грушевським, Лотоцький переїжджає до Києва і займає пост головного державного секретаря. За гетьманату Павла Скоропадського Лотоцький очолює міністерство віросповідань, однак залишає цей пост після проголошення гетьманом Скоропадським федерації з Росією. Коли у 1919 році до влади приходить Директорія Української Народної Республіки на чолі з головним отаманом Симоном Петлюрою, Лотоцького призначають послом України в Туреччині. Серед доручень, які він отримує від українського уряду на цьому пості, є домогтися від Константинопольського патріярха визнання канонічности вже діючої під на території України Української Автокефальної Православної Церкви. З падінням українського уряду в Києві Лотоцький в 1920 році залишає Туреччину та переїжджає спершу до Праги, а опісля до Варшави, де до своєї смерти у 1939 році займався викладацькою та науково-дослідницькою діяльністю.

Загалом праця Лотоцького як академіка охоплює опублікування ним понад п'ятсот книжок і статтей на економічні, історичні, культурні та богословські теми.

Серед джерельних матеріялів, використаних отцем Андрієм, є чотири томи споминів Лотоцького під заголовком „Сторінки минулого". В рамках своїх досліджень о. Андрій мав змогу побувати у Швайцарії, де проживає син О.Лотоцького, доктор Борис Лотоцький. Саме у нього о. Андрій зібрав рідкісні і надзвичайно цінні матеріяли про вклад його батька в історію України та Української Православної Церкви. До речі, назва дисертації „Моя молитва не була вислухана..." запозичена з однієї з праць О. Лотоцького, в якій автор описує свої безуспішні намагання забезпечити УПЦеркву „томосом", тобто документом про визнання її автокефалії. В дисертації також аналізується дві з найвідоміших праць Лотоцького на церковні теми — двотомник „Автокефалія" та „Українські джерела церковного права".

Щодо отця архимандрита Андрія, то у 1980 році він закінчив Ратгерський університет у Ню Джерзі і Український православну духовну семінарію св. Софії в Бавнд Бруку. Після продовження студій в Чикагському університеті о. Андрій в 1982 році приймає чернечий постриг та рукоположення у священики, яке довершує Патріярх (тоді Митрополит) Мстислав. За віддану працю на Господній ниві владика Мстислав незабаром нагороджує о. Андрія саном ігумена, а згодом, у 1985 році, підносить його у сан архимандрита.

Початки своєї душпастирської праці о. Андрій провів в осередку Української Православної Церкви в ЗСА у Бавнд Бруку, як заступник настоятеля церкви-пам'ятника св. Андрія Первозванного та як інспектор і викладач розташовані в осередку Семінарії св. Софії. Згодом для продовження навчання та дослідницької діяльности о. Андрій переїжджає до Чикаго, звідки водночас обслуговує парафію св. Покрови у Милвокі, Висконсин. Відтак о. Андрій переїжджає до Бостону, Массачусетс, де, знову ж продовжуючи академічну діяльність, проводить шість років як настоятель місцевої парафії св. Андрія.

Перебуваючи в околицях Бостону, о. Андрій працював науковим співробітником у діючому при Гарвардському університеті Українському науковому інституті. Крім цього він є автором кількох наукових праць та численних статтей, опублікованих як у богословських, так і у світських періодичних виданнях.

Здобуття докторського звання о. Андрій у великій мірі завдячує моральній та матеріяльній підтримці його батьків Вячеслава й Ірини Партикевичів, а також фінансовій допомозі, наданій йому протягом років Українським Народним Союзом, Консисторією Української Православної Церкви в ЗСА, Українською Православною Лігою, катедрою св. Володимира в Чикаго та Канадським Інститутом Українських Наук при Альбертському університеті.

Поділяючи радість усіх, хто з нетерпінням очікує вістку про захист о. Андрієм дисертації, вітаю його з цим небуденним досягненням та, приєднуючись до широкого кола його приятелів, бажаю йому насnаги для дальшого поєднання душпастирської з академічною працею.

Юрій Гільтайчук

Відбулася...

(Закінчення зі стор. 1)

українських громад. Мається на увазі перш за все східню українську діяспору, як Росія, де проживає (тільки за офіційними даними) коло вісім мільйонів українців, у Литві, Естонії і Латвії. Складним є становище українського і русинського населення в колишній Югославії та українців у Словаччині.

Сьогодні найважливішим завданням усіх українських громад у світі, що часто підкреслювалось у виступах учасників наради, є посилення діяльности з метою зміцнення української державности.

Окремим пунктом наради був Рік української родини, на відзначення якого (на святі Покрови 16-го жовтня) наголосив Ярослав Соколик — генеральний секретар СКУ. Саме цей день нехай стане святом скріплення всіх українських родин у світі, доля яких склалася по-різному.

Українські організації Прибалтики звернулися з заявами про прийняття їх у світову спільноту українства, тобто в ряди СКУ. На найближчому засіданні Президії СКУ заяви будуть розглянуті.

До багатьох питань, що торкаються повинностей України перед своїми синами й дочками, розпорошеними по світі, з великою увагою віднісся амбасадор України Геннадій Удовенко.

Регіональна конференція СКУ у Варшаві схвалила ряд документів, скерованих як до уряду Польщі, так і України.

На адресу Конференції надійшли вітальні телеграми від Союзу Українців у Великобританії та Об'єднання Українців у Чехії.

На закінчення Конференції учасників наради прийняв амбасадор України у Польщі Геннадій Удовенко з дружиною Діною та дипломатичним корпусом. Для гостей влаштовано прийняття.

20-го червня керівництво СКУ, УВКР і ОРП прийняв Юзеф Олекси — маршалок сейму РП, Єжи Мілевський — співголова Консультаційного комітету президентів Польщі й України, Збігнєв Буяк — посол у сеймі РП та А. Олеховський — міністер закордонних справ Польщі.

Про конференцію звітували п'ять місцевих польських газет, а також радіо і телевізія.

Муж Року відзначений парафією св. Володимира в Пармі

В неділю, 8-го травня ц. р., в парафіяльному центрі українського православного собору св. Володимира в Пармі, Огайо, відбулося річне спільне Свячене.

На цій урочистості церковне Братство вже 31-ий рік підряд виставило кандидата на відзначення Мужа Року. Цього року цим званням удостоївся Алекс Нездолій, активний парафіянин собору св. Володимира. А. Нездолій є членом Братства, членом Української Православної Ліги, головою Батьківсько-учительського комітету української школи, як також — референтом зовнішніх зв'язків Національної ради Українських Американських Ветеранів. Алекс був членом Українського Олімпійського комітету, консультантом Комітету спорудження пам'ятника Голоду в Пармі та членом Управи парафії.

Дружина Алекса — Олена виконує обов'язки координатора молоді при парафії св. Володимира в Пармі. У подружжя Нездолій є двоє дітей — Лариса й Алекс.

На фото (зліва): Данило Гарасин — голова Братства, о. протоієрей Степан Ганкевич, Алекс Нездолій — Муж Року, Марія Турчин, голова Управи парафії св. Володимира, о. Іван Наконечний, настоятель парафії, та Вейн Фазекас — заступник голови Братства.

Добрий обід на благородну ціль

Дня 22-го травня ц.р. відбулась в Баффало довго заповіджена імпреза — обід організований відділом Фонду Допомоги Дітям Чорнобиля під головством мгра Івана Рижка. Організацією займався Зенон Боднарський, який вложив багато праці, щоб ця трагічна подія замаркувалась назавжди, особливо серед молодого покоління.

Участь брала дітвора „Рідної Школи". Танцювали українські народні танки старші діти, і молодші, і зовсім маленькі на радість численної публіки. А численною вона була. Присутніх було добре понад 300 осіб, багато молоді. Це була наче родинна імпреза. Програма почалась о год. 12-ій полудня в залі української католицької церкви св. Івана Хрестителя в Кенмор, Н. Й. Гостей привітав і програмою проводив, як звичайно дуже вміло, мгр І. Рижко. Він сказав, що цієї страшної чорнобильської трагедії відмінити не можна, ми мусимо з нею жити, але помогти жертвам катастрофи можемо і тому власне ми тут сьогодні зібрались.

По обіді відбулися виступи дітей „Рідної Школи". Радісно вітала публіка тих малят. Це хіба найбільша приємність було дивитися батькам і бабусям і всім гостям на їхній попис. Приготовили дітей Орест Самець і його донька Марійка зі Ст. Катарінс, Канада.

Під час цілої імпрези продавалося сорочки з написом „Чорнобиль", які люди, як показалось, радо купували. На закінчення програми відбулася льотерія, квитки на яку були в розпродажу раніше.

І так закінчився „Добрий обід на благородну ціль", який, можна сказати, пройшов з великим успіхом. Голова відділу мгр І. Рижко подякував в першу черту З. Боднарському і його дружині Марусі, також жінкам з комітету і усім, які в будь-який спосіб причинилися до успіху. Особлива подяка Вірі Грушецькій, яка зложила даток 500 дол. на допомогу дітям Чорнобиля, а відтак, вигравши першу нагороду в сумі 100 дол., дожила її до своєї пожертви для тих нещасних дітей.

Чистий дохід — 3,684.84 дол. вислано до централі на закуп найбільш конечних речей.

Ірена Лаврівська

Мешканці Воррену в поклоні жертвам Великого голоду

У вівторок, 26-го квітня, коли припадала восьма річниця чорнобильської трагедії, мешканці Українського села у Воррені, Миш., зібралися, щоб пом'янути загиблих, але цим разом перевагу дано жертвам Великого голоду 1932—33 років.

Власники цього мешканевого комплексу для старших, Корпорація Українського села, разом з Т-вом „Червона Калина" вшанували пам'ять жертв голоду посадженням дерева — дуба, який зараз в сусідстві вже посадженого у першу річницю дуба в пам'ять загиблих від чорнобильського вибуху. Святом вшанування провадив Степан Віхар, президент Корпорації Українського села, який у своєму слові висловив обурення з приводу цього сталінського злочину, підкреслюючи, що втрати українського народу сягали близько 10 міл. осіб.

Головний промовець цього поминального святкування Маруся Бек, колишня голова Міської ради Дітройту, дуже образово представила жахливі страхіття того періоду. Вона підкреслила, що „ми зійшлися тут не тільки для того, щоб пом'янути загиблих, але також, щоб не дати світові забути про ціну яку прийшлось нашому народові заплатити".

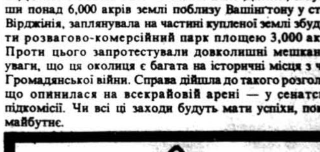
На врочистому посадженні цього пропам'ятного дуба з духовенства були присутні Єпископ Олександер Биковець, о. Микола Невмержицький та о. Ілля з Української Православної Церкви у Віндзорі, Онт. Отці Максим і Сабол були представниками Української Католицької Церкви. Священики обидвох віровизнань взяли участь у посвяченні пропам'ятного дуба та у відслуженні Панахиди за жертви голоду та чорнобильської трагедії.

У мистецькій програмі драматично прорецитував поему Ганни Черінь „Чорнобиль" Зенон Чорний. Доповідь „Я був свідком" виголосив Єпископ Олександер з української православної церкви св. Андрія в Дітройті, який дуже графічно представив всі жахіття голоду. Ще одну поему, „Пам'ятник" Олександра Веретенченка, з відчуттям віддеклямував З. Чорний, а о.Сабол заінтонував український псалом, що його в пам'ять загиблих відспівали всі присутні. На закінчення програми С. Віхар підкреслив, що „ми не маємо права забувати за цей злочин і разом з вірменами, жидами та камбоджійцями повинні домагатися, щоб в школах вчили дітей про ті жахливі геноциди".

Кінцевою точкою дня був спільний полуденок, яким присутніх угощала Дирекція Українського села. Присутніми були також представники англомовної преси Том Баттс з „Мекомб Дейлі" і Майкл Равін з „Ворен Віклі".

Степан Віхар, ст.

ВІДОМА РОЗВАГОВА компанія Валт Дисней, закупивши понад 6,000 акрів землі поблизу Вашінґтону у стейті Вірджінія, запланувала на частині купленої землі збудувати розвагово-комерсійний парк площею 3,000 акрів. Проти цього запротестували довколишні мешканці з уваги, що ця околиця є багата на історичні місця з часів Громадянської війни. Справа дійшла до такого розголосу, що опинилася на всекрайовій арені — у сенатській підкомісії. Чи всі ці заходи будуть мати успіхи, покаже майбутнє.

Ділимося сумною вісткою з Фамілiянтами, приятелями і громадою, що у вівторок, 31-го травня 1994 року у Львові, Україна відійшов на Вічну Ватру, на 69-му році життя

бл. п.

ЮЛІЯН ВОРОБКЕВИЧ

Архидідько ДЗІРҐАЧ

Кавалер Ордену „Чортополох", член 3-го Куреня УПС „Лісові Чорти" в архівах зареєстрований під числом 27.

ПОХОРОННІ відправи відбулися у Львові, Україна.

Горем опечаленій родині покійного висловлюємо наше глибоке співчуття.

3-ІЙ КУРІНЬ УСП І УПС „ЛІСОВІ ЧОРТИ"

ЛИСТА Ч. 10

Список жертводавців на Фундацію Підтримки Дипломатичних Представництв України, Інк. від березня до червня 1994 р.

На тому місці Дирекція Фундації висловлює всім жертводавцям щиро-сердечну подяку за їхні пожертви:

по 900 дол. — Петро й Ольга Байко (разом 1,000 дол.), Нестор Ходновський (разом 2,000 дол.) в пам'ять бл. п. дружини Марії (Мушки), Іван Магоцкий (разом 1,000 дол.);

по 500 дол. — Евгенія Тріска (525 дол.), Вячеслав А. Цетенко, Відділ Фундації Підтримки Дипломатичних Представництв України в Клівленді, Огайо, Володимир і Аделя Літинські (разом 1,000 дол.), Стефанія М. Макар-Лавді, Василь і Людмила Сердюк;

по 400 дол. — д-р Теодозіюс Ґ. і Любомира Крупа, МД (разом 1,000 дол.), Тарас і Ірена Шумилович (разом 1,000 дол.);

по 250 дол. — Степан Кецик (разом 1,000 дол.), Микола і Ярослава Піхурко (разом 350 дол.), Іван і Софія Стебельські (разом 1,250 дол.), Дмитро і Оксана Ткачук;

по 200 дол. — Андрій Андріюк, Василь і Марія Цап (разом 500 дол.), Володимир й Уляна Дячук (разом 1,200 дол.), Михаіл і Алла Ґерец (разом 1,200 дол.);

по 100 дол. — Павло Бабяк, Василь В. і Ольга Балабан, Ніне Банасевич, Анна Басяк, Секлета Білоус, Василь й Ольга Хомут, Орест і Лідія Цяпка, Анна Федів (разом 1,250 дол.), Марія Форошовська, Михайло й Анастазія Франківські (разом 300 дол.), Лев і Гелен Футала, Дамян і Ліда Ґеча, Василь Гансенко, Іван і Наталія Головінські, Ярослав і Ольга Городецькі, Анна Ярема, Іван і Ольга Ящишин, Н. Камінські, Василь Кіц, Василь й Анна Коцур, Теодор і Доротея Коцур, Святослав Коцибала і родина, Алекс Копі, Михаіл і Таіса Корчинські (разом 1,100 дол.), Михайло Корінь, Роман Корінь, Іван Котляр, Богдан і Лідія Котис, Юрій і Ніна Ковальчук, Роман й Алісія Козіцкі, Іван і Евгенія Круліковскі, Олександер Крумшин, Дмитро й Анна Кучяк, Володимир і Марія Кульчицькі, Микола і Ніна Кулинич, Петро й Ольга Кулинич, Орест і Оксана Кузьма (разом 1,350 дол.), Микола Лебедь, Анн Литвин, Анастазія Литвин, Ігор і Оксана Макаренко, Дарія Оріховська, Стефан і Тамара Палилик, Антоніна Павелко (разом 810 дол.), Богдан Періх, Мирон і Ярослава Періх, Володимир Процик, Іван і Розалія Пришляк, Ростислав і Гелен Ратич, Семен і Іванна Ревак, Осип і Надія Рінник, Едвард Рокіскі, Петро і Марія Русинко, Теодор і Стефанія Рибак, Марія С. Шандор, Микола і Марія Сікора, Марія і Соня Слободян, Роман і Стефанія Старожитник, Володимир і Мирослава Стойко, Северин і Ірена Сторожитник, Микола і Марія Сидор, Володимир і Емілія Щур, Стефан і Стефанія Шкафаровські, Петро й Іванка Шкафаровські, Михайло й Анна Терлецькі, Українська Школа (англомовна) — Йонкерс, Н. Й., Йосиф Вомпель, Іван і Мері Жуковські;

по 50 дол. — д-р Галя Біленька-Врецьона, Г. Бистрицькі, Іван Черешня, Юрій й Александра Гринів, д-р Орест і Марія Козіцкі, д-р Ірма Л. Крушельницька, о. Павло Лабінський, Петро і Стефанія Левко, Юрій і Софія Лонишин, Юліян Музика, Павло і Надія Микитин, Іван і Барбара Половчак, Любомир і Анна Ратич, Космо Танюк;

по 40 дол. — Іван Бабяк, Роман Е. і Татіяна А. Кіляр (30 дол.);

по 25 дол. — Ліон Боровець, Василь Бздир, Мирон і Марія Гатала, Богдан Гнід, Тимофей і Люсі Клименко, Богдан Ляндвайт, Іван Пришляк, Дора Рак в пам'ять бл.п. Марії Квітковської, Михаіл Захарко;

по 20 дол. — Василь Бойко, Іван Яцинишин, М. Людкевич, Параскевія Матіїв, Іван Пилат;

по 10 дол. — д-р Іван Скальчук (15 дол.), Марія Гаврилюк, Галина Горват, Іван Кепша Юрій Краяник, Михаіл і Роксоляна Луців, П. Маліщишин, д-р Петро і Анісія Мірчук, Олена Папроцка, Ірена Рейнер, П. Стех;

по 5 дол. — Володимир Сесілія Дибайло, Михаіл Гриник.

Це є перша листа жертводавців на сплату мортґеджу Ґенерального Консульства України в Ню Йорку „Клюб 700". Початок зроблено. Перед нами ще довгий шлях до пройдення. При добрій волі можна буде легко позбутися цього боргу, якщо знайдеться ще 670 тисячників. Фундація твердо вірить, що серед нашої громади знайдуться сотки щедрих фундаторів, які допоможуть її стати власником консульського будинку, щоби представники України мали можливість розгортати свою дипломатичну службу для добра і слави українського народу. Імена всіх жертводавців „Клюбу 700" будуть вміщені на пропам'ятній таблиці в Консульстві України в Ню Йорку:

5,000 дол. — Борис Галаган

по 2,000 дол. — д-р Юрій Трухлий, МД, Іван Чернявський;

по 1,000 дол. — Осип і Роза Труш (1,010 дол.), д-р Іван і Ярослава Барусевич, Дмитро Бобеляк, д-р Юрій М. Богатюк, д-р Михаіл Цегельський, МД., Микола Чишкала, д-р Роман Дацко, МД., — Торонто, д-р Іван Дідюк, МД., Ольга Дзядів, д-р Ігор і Марта Федорів, МД., д-р Ждан й Оксана Кордуба, МД., д-р Роман Кисілевський, МД., Оксана Лобачевська, Антін і Ольга Лук, Василь Міґован, д-р Юрій й Ольга Руденські, МД., Товариство „Самопоміч" в Елизабет, Н.Дж., Олена Сушків, Об'єднання Українських Сестрицтв при православній церкві в ЗСА, І. Л. і М.Г. Воєвідка в пам'ять бл. п. д-ра Ярослава Воєвідки, Христина Воєвідка в пам'ять бл. п. мужа д-ра Ярослава Воєвідки, Яків Щегрин, Українська Кредитівка в Бостоні, Масс.

Листа жертводавців на Фонд Генерального Консуляту в Ню Йорку під час візити Генерального Консуля В. Крижанівського в Бостоні:

Імена п'ятьох тисячників є вміщені на списку „Клюбу 700";

по 500 дол. — д-р Адріян Сливоцький, Відділ Українського Конґресового Комітету в Бостоні, Михайло Лозинський, Дмитро Мельник;

по 200 дол. — Пилип і Ірена Турко-Бодроцк, Петро Николишин, Стефан Сідлярчук, Володимир Гетьманський, Стефан Голуб;

по 100 дол. — Іван і Марія Кецмур (150 дол.), о. декан Маріян Струць, Василь Ворона, Володимир Михайлів, мґр Михайло Гайда, д-р Любомир Гайда, д-р Адрій Головінський, Дмитро Хромяк, Окружний Відділ Українського Народного Союзу, Станиця Українсько-Американських Ветеранів в Бостоні, Василь Орищак, Іван Банадиґа, Катерина Баран, Антін Ґалонжка, Дмитро Ґалонжка, Володимир Зозуля, Володимир Федорів, Стефан Солонуб, Василь Музика, Люся Чайківська, Захарій Лось, Марія Шван, Анна Ліщинська, Анастазія Стецько, Анна Ірха, Марія Турко, Софія Віндзор, Славія і мґр Орест Щудлюк, Петро Матвіїв, Іван й Ольга Станчак, інж. Петро Кізюк, інж. Богдан Смолинський, інж. Зенон Цибрівський, мґр Петро Волощук, Осип Ружицький, Наталія Миколаєвич, Стефан Когут, Ярослава Брикса, Микола Сухий, адвокат Богдан Зозуля, Мирослав Вінтонів інж. Сергій Сахарук, інж. Евген і Ольга Мороз, інж. Святослав і Катерина Петрів, Стефан Терешко, мґр Роман Федорів з Мейну, Михайло Трухан, Йосиф і Станислава Шимонович, Анна Варан, Леонід і Соня Ґрінченко, Александер Кревко (50 дол.).

Напрям...

(Закінчення зі стор. 2)

уразливих груп, втечі капіталу і зволікають період пристосування зміни.

Фонд підкреслює обмеження статистики економічних даних Східньої Европи. Можливо, що розмір економічного занепаду перебільшений офіційною статистикою і через це майбутнє видужання економіки не буде правильно показане. У центральному плянуванні, головною ціллю статистики було міряти поведінку державних підприємств, а, зокрема, їхнє виконання державної квоти. Тому підприємства мали стимули подавати перебільшений ріст у виробництві. Статистичні дані, у багатьох із цих країн, були і ще далі є, основні радше на звітах окремих підприємств, ніж на звітах цілих економічних структур.

Система не передбачала приватного сектора. Його активність і сьогодні враховується у статистичних даних і так статистика перебільшує слабкість економічної активности і занепаду життєвого стандарту.

АЛЬМАНАХ '95

У 1995 році припадає 50-ліття закінчення Другої світової війни. Цій темі й буде в основному присвячений Альманах УНС '95. Просимо авторів надсилати матеріяли до 20-го серпня цього року. — Ред.

„Поза традиції": Антологія української модерної поезії в діяспорі

Редакційна колегія: Богдан Бойчук, упорядник Ірина Макарик, відповідальний редактор Данило Струк і Іван Фізер, 473 ст. (ISBN 0-920862-88-8) *24.95 дол.*

Спільним зусиллям видавництва Канадського Інституту Українських Студій і Фондів Українознавчих Студій та Досліджень при Оттавському університеті появилася ця нова антологія української поезії. В ній поміщено 539 творів 39 поетів. До творів кожного із включених поетів упорядники долучують коротку біографічну і бібліографічну довідку і стислу літературну характеристику. Книжка призначена для загальних читачів, любителів поезії, і студентів української літератури. Нема сумніву, що ця антологія стане стандартним підручником і каталогом нових течій в українській діяспорній поезії.

В жовтні 1985 року в Оттавському університеті в Канаді відбувся симпозіюм української поезії в діяспорі під назвою „Поза традиції". Ініціятором його була Ірина Макарик, поет і професор англійської літератури в тому ж університеті. Симпозіюм виявив не тільки разючу відмінність цієї поезії від поезії попередніх періодів, але й від ідеологічно заанґажованої поезії тоді ще совєтської України. Після симпозіюму вирішено уложити антологію за такими критеріями: 1) включити в неї тільки поезію, яка творилася поза межами Совєтського Союзу; 2) обмежити її до поетичної творчости останнього чвертьстоліття; 3) включити в ній тільки тих поетів, які вийшли „поза традиції", тобто які манерою свого голосу, письма, чи новаторського світобачення поширили параметри української поезії.

Керуючись такими критеріями, упорядники уложили антологію, в якій знаходимо твори від таких, що межують з традиційною поезією до таких, що відкрито рвуть з усталеними традиціями. Антологія поділена на дві частини. В першій поміщено поетів із заходу: Наталя Лівицька-Холодна, Василь Барка, Вадим Лесич, Бабай — Богдан Нижанківський, Іван Ковалів, Марта Калитовська, Олег Зуєвський, Олександер Смотрич, Ліда Палій, Віра Вовк, Богдан Бойчук, Юрій Коломиєць, Емма Андієвська, Юрій Тарнавський, Богдан Рубчак, Патриція Килина, Олег Коверко, Марко Царинник, Мойсей Фішбейн, Роман Бабовал, Ірина Макарик, Люба Ґавур, Марія Ревакович і Джавеґ (Андрій Винницький). В другій частині поміщено поетів із колишніх соціялістичних країн: Теофіль Ребошапка, Михайло Михайлюк, Степан Гостиняк, Іван Ковач, Петро Мурянка, Михайло Небиляк, Іван Киризюк, Микола Корсюк, Павло Романюк, Іван Негрюк, Софія Сачко, Тадей Карабович, Олена Дуць, Роман Крик і Юрій Гаврилюк.

Антологія „Поза традиції" це не тільки чергова збірка, що зберігає на майбутнє літературну творчість українців в діяспорі. Це не хроніка завершеного етапу в літературі. Це не музейний експонат загубленої творчости. Творення української літератури в діяспорі, а зокрема поезії, це не явище, про яке треба говорити в минулому часі. Завдяки саме чужомовному оточенню — точніше, чужомовній поезії — українська поезія в діяспорі динамічно розвивається і виходить поза старі традиції прозодії і тематики, які домінували українську поезію в минулому.

Антологію „Поза традиції" можна купити в місцевих українських книгарнях або прямо від видавництва. Пишіть на адресу: „Canadian Institute of Ukrainian Studies Press, 352 Athabasca Hall, University of Alberta, Edmonton, Alberta, T6G 2E8 Canada. Ціна антології 24.95 дол. Кошт пересилки — 3 дол. В Канаді обов'язує податок GST. В Канаді залучайте чек на суму 29.90 дол. (канадськими долярами). Поза Канадою залучайте чек на суму 27.95 дол. (американськими долярами). При замовленні (чи без нього) просіть копію найновішого каталогу видавництва.

В НЕДІЛЮ, 19-ГО червня, у Польщі відбулися вибори в місцеві органи влади. Спостерігачі очікували цієї події, як поважного випробування популярности правлячої коаліції лівих сил. Попередні вислiди свідчать, що більшість поляків воліла в той день не виходити з дому. З 27.5 мільйона виборців проголосувало лише 30 відсотків.